ROČENKA 2015

FOTOKLUB

ČERNÁ SLUNEČNICE

Elektronická verze Ročenky 2015

(číslování stránek se může mírně lišit od tištěné verze)

OBSAH

Úvodní slovo 5
Jarní Třeboň 8
Podzimní Pálava 36

PROFILY ČLENŮ FOTOKLUBU | 2015

Ivan Bumba 72
Jaromír Čištín 78
Ivanka Čištínová 82
Ilona Goby 86
Michal Hejna 90
Pavlína Klazarová 94
Martin Klika 98
Miloslav Kokeš 104
Milan Manda 108
Petr Pazour 112
Michal Pekárek 120
Alice Šilerová 126
Aleš Zídek 130

ZE ŽIVOTA FOTOKLUBU

Dvacet šest let starý samet 134
Dokument ´89 140
Projekt Street fotografie 150
V rytmu irského tance 160
Krajina a lidé Číny 164
Hledání v krajině 182
Výstava Ivanky a Jaromíra Čištínových 190

A NA ZÁVĚR

PF 2016 aneb Rozloučení s rokem 2015 196
Seznam aktivních členů fotoklubu Černá slunečnice 202
Členové fotoklubu reprezentují 203

Copyright **© Černá slunečnice 2015**

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uchovávána ve vyhledávacím systému nebo šířena v jakékoliv formě a úmyslu elektronicky, mechanicky, kopírováním nebo jinak bez souhlasu majitele práv.
Fotografie, u kterých není uvedeno jméno autora, jsou majetkem fotoklubu Černá slunečnice.
U ostatních fotografií patří veškerá práva jednotlivým autorům.
Logo Černé slunečnice **© Ilona Goby**
Redakční úpravy **Pavlína Klazarová**
Grafická úprava **© Michal Hejna & Miloslav Kokeš (8 ©)**

ÚVODNÍ SLOVO

*Rok dvatisíce**patnáct**. Známe se a fotíme spolu **patnáct** let.*

Letos poprvé po delší době jsme se neshodli na žádném společném tématu, a tak naše profily volně plynou a jsou pestré jako život sám. Z našich životaběhů v tomto roce bezděčně vyplynulo konstatování, že se nebudeme svazovat nějakým tématem, vždyť povinností a závazků máme v běžném životě dost a dost. Každý nechť si vybere, co ho právě zajímá. Svobodu volby ctíme i tím, že respektujeme, když někdo žádné fotky neudělá; momentálně potřebuje hledat nebo řešit něco jiného. Díky absenci společného tématu se tak v ročence tentokrát sešlo skoro tolik námětů a výrazů, kolik má náš fotoklub členů.

***Patnáct** lidí, **patnáct** profesí, **patnáct** párů očí, **patnáct** úhlů pohledu, **patnáct** životních osudů a zkušeností, **patnáct** přístupů, **patnáct**ero emocí, názorů a projevů...*

Vzájemně se inspirujeme, podporujeme, ale i pozitivně kritizujeme, společně se vyvíjíme, sdílíme názory stejné i odlišné, rozprávíme, přemýšlíme, tříbíme mysl, hrajeme si, rozhlížíme se, vnímáme a prožíváme svět.

***Patnáct** let obýváme jeden společný „ostrůvek pozitivní deviace“, řečeno slovy předlistopadových slovenských klasiků, nebo jinak: krotíme stejného koníčka.*

Vaše Černá slunečnice

Hospoda Na Vartě a jeden z jejích salonků je jednou za měsíc náš domovský přístav © Michal Hejna

JARNÍ TŘEBOŇ

|duben 2015| Ivanka Čištínová, Milan Manda

Ivanka

Kdeže loňské sněhy jsou! Rok 2015 je nenávratně pryč a zpětně bylo zapotřebí napsat něco o našich loňských aktivitách. Ta paměť! Ale nějak to zkusím.

Od 15. do 19. dubna jsme byli (tedy aspoň já s Jaromírem, ostatní dorazili o něco později) v Mlýnském Dvoře u Třeboně. Penzion na koňské farmě by byl docela útulný, nebýt svérázného pana majitele a zejména jím zakouřené restaurace. Příroda okolo byla krásná, trochu mě ale zaskočil vypuštěný rybník Láska, odkud jsem při svém minulém pobytu v Třeboni přivezla nejlepší fotky. A taky absence loděk, které se po skončené zimě ještě choulily na břehu dnem vzhůru, a nemohly tak tvořit popředí fotografie. Ani mlha nám nepřála. V dešti jsme navštívili meandry Lužnice, soutok Staré a Nové řeky a prošli alej památných stromů. Opakovaně jsme navštívili spoustu rybníků (Svět, Opatovický, Rožmberk, Vítek, Chodec aj.), podívali jsme se i do Schwarzenberské hrobky a k seníkům na Mokrých loukách. „Nejúžasnější“ vyhlídku (500 m n. m.) – Čoudkův vrch – jsme navštívili s Pavlínou a Standou. I když to byl můj nápad, přiznám se, že nestál za nic. Ostatní z fotoklubu rovněž hojně fotografovali okolní rybníky, které byly ve zdejší krajině nejzajímavějším prvkem. Fotografovali jsme je ráno, večer i za tmy při barevných kouzlech Michala a Ivana, mnohé zaujal starý mostek přes rybník Vítek. Na Mokré louky se také někteří z nás vraceli víckrát, o Třeboni nemluvě. A ještě tu bylo streetfoto, kvůli kterému část fotoklubu zajela do Českých Budějovic. Já osobně jsem u toho nebyla a pánové o streetfotu chystají samostatný článek, není tedy potřeba psát více. Miloš měl při tomto výjezdu krásný nápad a po celou dobu nás dokumentoval. V našem počítači má jeho video stálé místo, abychom si kdykoliv mohli krásné chvilky s fotoklubem připomenout.

Mnoho zajímavých fotek jsme tentokrát nepřivezli, ale na romantické procházky v třeboňských uličkách a hlavně na společnost dobrých kamarádů budeme i tak rádi vzpomínat.

Milan

Cestou do Třeboně mi Miloš vysvětlil svůj víkendový záměr, a to nefotografovat, ale pilovat techniku natáčení videa zrcadlovkou. Bylo mi hned jasné, že si užijeme spoustu legrace. Dobrovolně jsem se tedy pasoval do role hlavního komparzisty Milošova dokumentárního filmu. Bohužel, formát naší ročenky neumožňuje se s vámi o něj podělit.

Já si pro změnu půjčil Alešův upravený fotoaparát a věnoval se fotografování v infračerveném spektru. Zkoušel jsem to poprvé a byl jsem doslova fascinován záběry světla vlnových délek, které lidské oko nedokáže vidět. Takto pořízené snímky se od „normálních“ poměrně výrazně liší. Krajina a předměty totiž pohlcují nebo odrážejí infrazáření jinak než námi viditelné spektrum. Bohužel většina objektivů není pro infrafotografii vhodná, neboť uprostřed snímku vytvářejí nevzhlednou zesvětlenou plochu, takzvaný „hot spot“. Od Jiřího Růžka, který se infrafotografii také věnuje, jsem věděl, které z mých objektivů takto fungují. Nakonec vznikly snímky, které jsem převedl do černobílé podoby.

© Michal Pekárek

Po osmé © Miloslav Kokeš

Zlatá stoka I © Aleš Zídek

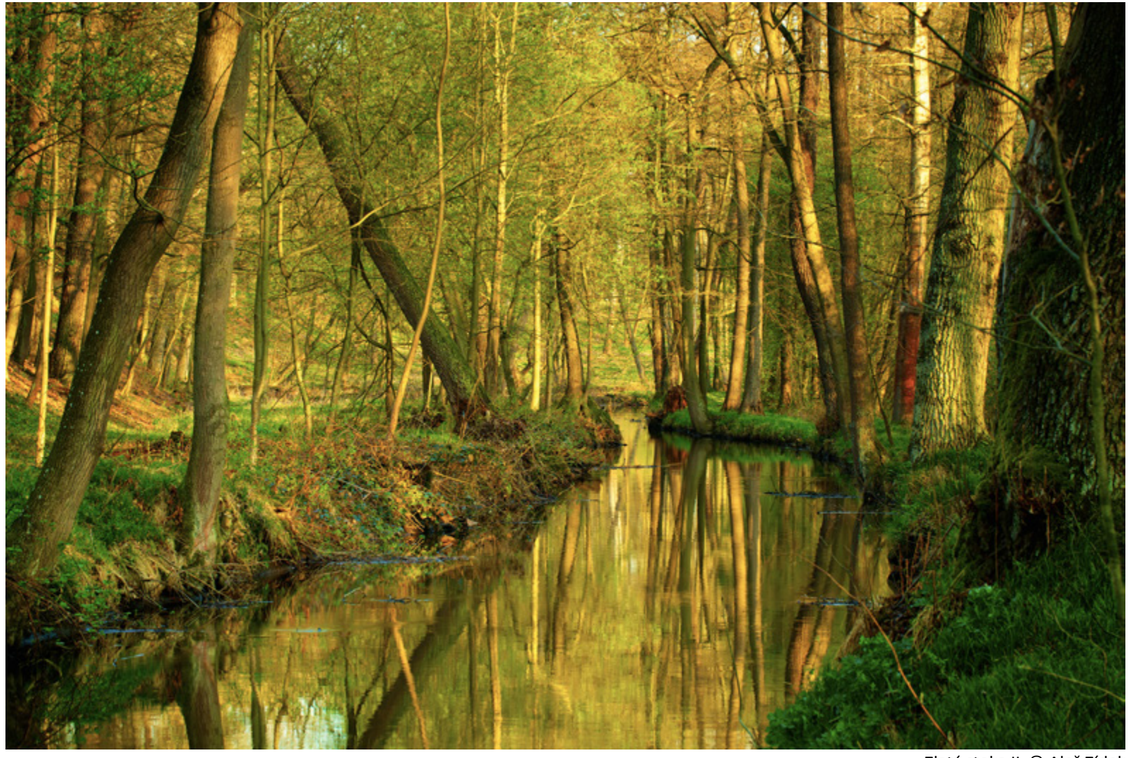

Zlatá stoka II © Aleš Zídek

Svítání u Rožmberka © Ivanka Čištínová

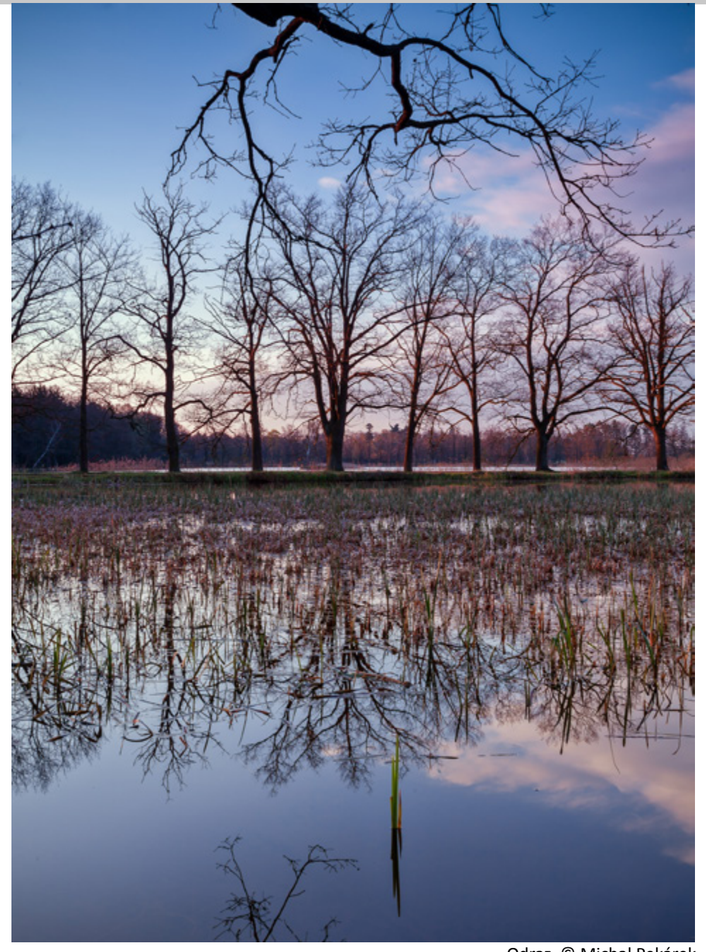

Odraz © Michal Pekárek

Ráno na hrázi © Michal Pekárek

Seník © Michal Pekárek

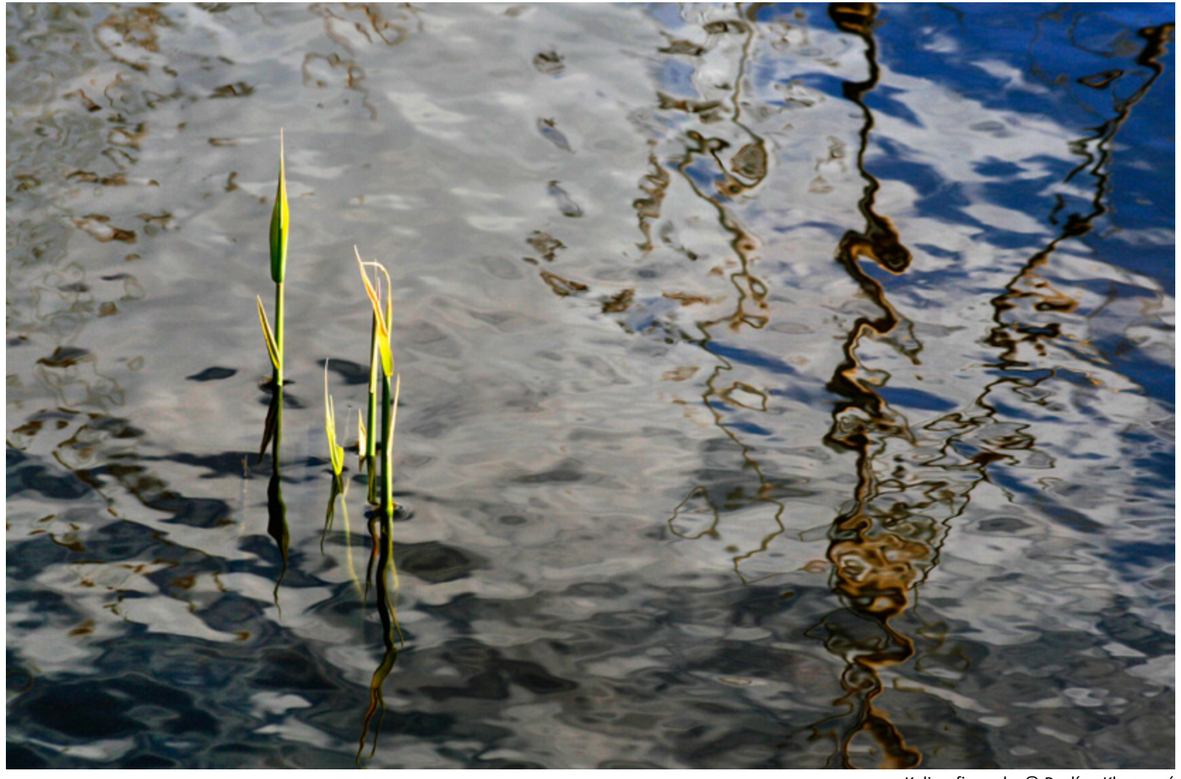

Kaligrafie vody © Pavlína Klazarová

Cyklista na pěší zóně © Aleš Zídek

Na hrázi rybníka © Ivanka Čištínová

U rybníka © Jaromír Čištín

Z hráze Světa © Milan Manda

Most ve Staré Hlíně © Milan Manda

Na vycházce © Michal Pekárek

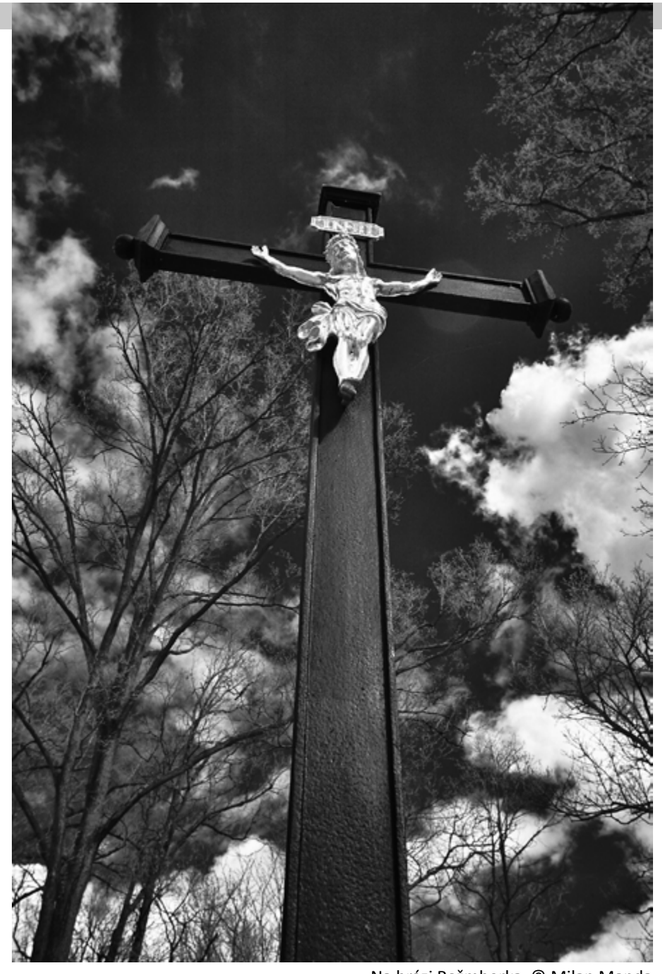

Na hrázi Rožmberka © Milan Manda

Třeboňské seníky © Milan Manda

Třeboňské hradby © Milan Manda

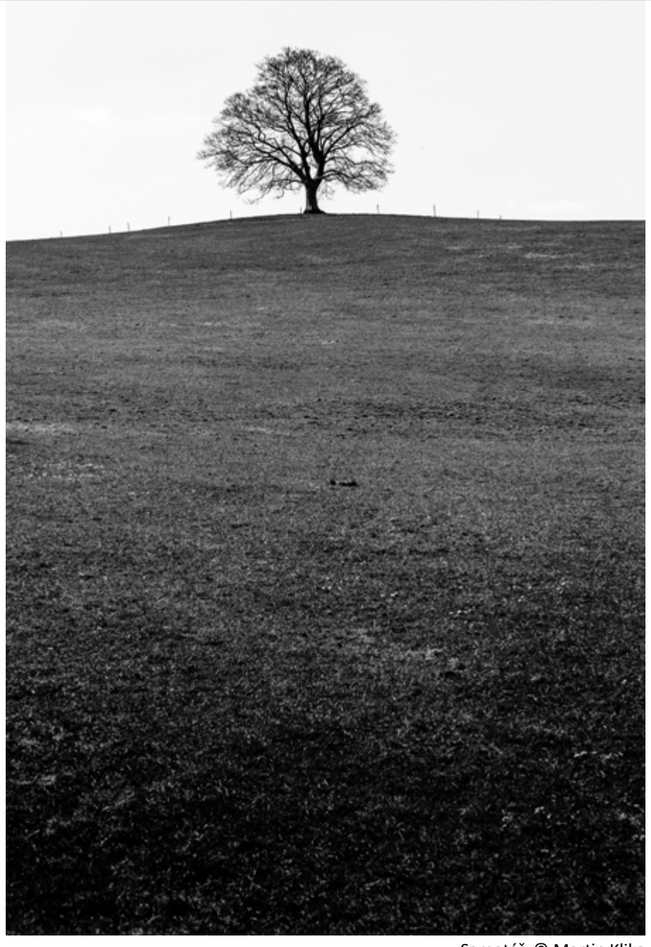

Samotář © Martin Klika

Seník © Martin Klika

Na hrázi Opatovického rybníka © Ivan Bumba

Vzpomínka na Genius lucis © Michal Hejna

Slunečnice u Rožmberka I © Aleš Zídek

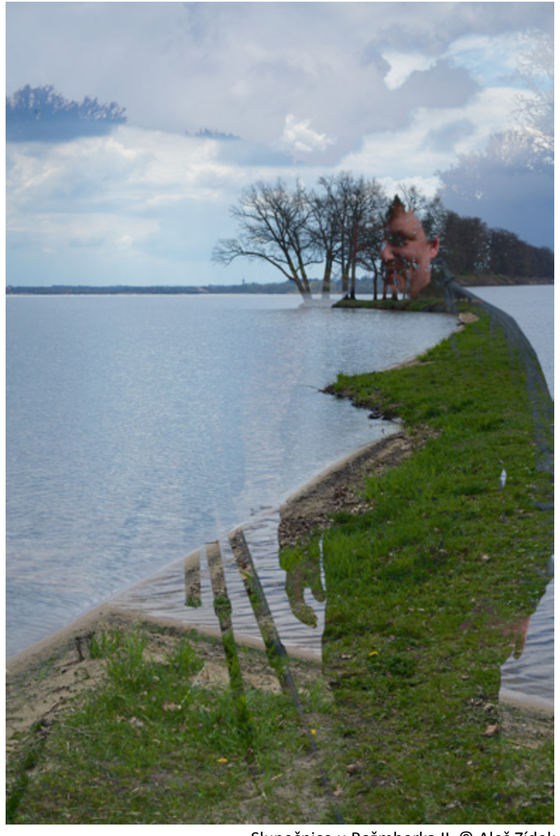

Slunečnice u Rožmberka II © Aleš Zídek

Třeboňská luka © Ivan Bumba

Michal je oceňován za tvorbu ročnek © Miloslav Kokeš

Ranní zrcadlení © Alice Šilerová

Slunečnice v Třeboni © Miloslav Kokeš

PODZIMNÍ PÁLAVA

|říjen 2015| Alice Šilerová, Ivanka Čištínová

Alice

A je to tady. Podzimní výjezd. Ale kam? Všichni přemýšlíme, a pak někdo řekne: „Pálava.“ Jednoznačně a jednohlasně přijato. Ideální místo pro krajináře, nasvěcovače, ochutnávače i „strítaře“. Brno je za rohem. A termín? No přece v říjnu, kdy vše hraje paletou malířovou. Milan našel super penzionek. Sice bez jídla, ale vzhledem ke kreativitě našeho vrchního kuchaře Miloše byly snídaně i bohaté večeře. Myslím, že kromě záběrů jsem si přivezla i kilečko navíc. Prostě, značka ideál.

Sešli jsme se v hojném počtu a za mne to byl bezva víkend. Užila jsem si vás všechny. S Alešem jsem jela z Prahy do Klentnice a zpět se zastávkou v Muzeu fotografie v Jindřichově Hradci, kde byla úžasná výstava snových fotek Daniela Reynka; s Ivankou a Jaromírem focení v Lednickém areálu; s Michalem na pokoji (samozřejmě já spala v manželské posteli a on na gauči); s Milanem a Milošem výšlap po kopcích kolem Děvína za ukořistěnín pěkných snímků; s Alešem a Lubošem brzké ranní focení v doslova difuzním světle, zatímco jiní spali v teplých postýlkách; se všemi členy naší party pak u stolu při vyprávění a promítání snímků z Ivanova a Michalova putování po Číně. Takže co napsat nakonec. Jen to, že jedno hezké skončilo a už se těším na jaro.

Ivanka

Na Pálavu jsme s Jaromírem dorazili opět v předstihu, 20. října. Už v Praze jsme se dívali na internet do mapy, jestli „náš“ strom, který jsme s fotoklubem již před časem fotili, ve vodě Mlýnských nádrží ještě stojí. Jaromír si všiml, že zatímco na starších mapách je dobře viditelný, na té poslední nebyl. A tak ještě po cestě, před ubytováním v Klentnici, jsme se na něj jeli s obavami podívat. Když jsme zaparkovali auto a blížili se k němu, zahlédla jsem mezi křovím ve vodě nějaký kmen. Málem jsem se začala radovat, že naše obavy byly zbytečné, když jsme ale přišli blíž, zjistili jsme, že z vody trčí právě jen ten kmen. Ubohý pahýl bez koruny. Byl říjen a podle lidí, které jsme na břehu potkali, tam ještě v květnu stál v plné kráse. Tak aspoň díky za to, že jsme si ho stihli vyfotografovat při naší minulé návštěvě. Ten den jsme ještě obcházeli Mlýnské nádrže, stromů ve vodě ja tam víc. Všechny zbylé ale nemají tak hezkou korunu a navíc jsou od břehu příliš daleko a ani jejich poloha není tak zajímavá.

Klentnice je sice od Mlýnských nádrží dál než Dolní Věstonice (naše předchozí ubytování), zato se přímo nad ní vypíná kopec se Sirotčím hrádkem a přilehlou stolovou horou, odkud jsou nádherné výhledy.

Ve středu dorazil Milan. S ním jsme projížděli a procházeli různá místa a hledali zajímavé lokality pro fotografování. Počasí zatím moc nepřálo, oproti úterku, kdy jsme se brodili v bahně po předchozím dešti, to byl ale pokrok.

Ve čtvrtek dorazil skoro celý zbytek fotoklubu, druhý Michal přijel v pátek. Nezúčastnily se tentokrát Ilona a Pavlína. Po dlouhých letech mezi nás naopak zavítal Luboš Kapr, který si z Austrálie odskočil na delší návštěvu. Bylo to moc milé setkání.

V pátek odpoledne jsme s Alicí navštívili zámecký park v Lednici. Cestou tam byla nekonečná objížďka, přijeli jsme tedy dost pozdě. Spěchali jsme, abychom stihli ještě před západem slunce dorazit i k valtickým vinicím, kam nás s Jaromírem táhly vzpomínky na jednu krásnou dovolenou. V zámeckém parku bylo ale příjemně, a tak jsme nakonec i do Valtic přijeli pozdě. Na fotografie západu slunce už to nebylo, ale Kolonáda na Rajstně byla i tak krásná. Po návratu do penzionu nás čekala jedna z Milošových vynikajících večeří.

Nejkrásnější počasí bylo v sobotu, kdy se ráno krajina zahalila do mlhy, na kterou jsme se dívali zvrchu od Sirotčího hrádku (aspoň někteří z nás). Mlha se postupně rozpouštěla celé dopoledne, až se z ní vyloupl den jako malovaný. Využili jsme ho k focení i procházkám po krajině, byla to opravdu nádhera. Neděle se probudila do mlhy, a i když jsme doufali, že při výstupu na kopec se dostaneme nad ni, nepovedlo se. Ještě i domů jsme odjížděli v mlze. I tak se krásný výjezd na Pálavu moc vydařil.

Slunečnice na Pálavě © Alice Šilerová

Mikulovské vinice © Michal Pekárek

Martin na stolové hoře © Michal Hejna

Piják čaje, čtenář a Jablíčkář © Michal Hejna

Petr za svítání © Michal Hejna

Líné odpoledne © Michal Hejna

Ráno na Pálavě © Michal Pekárek

Cesta do Mikulova © Michal Pekárek

Cesta do mlhy © Ivanka Čištínová

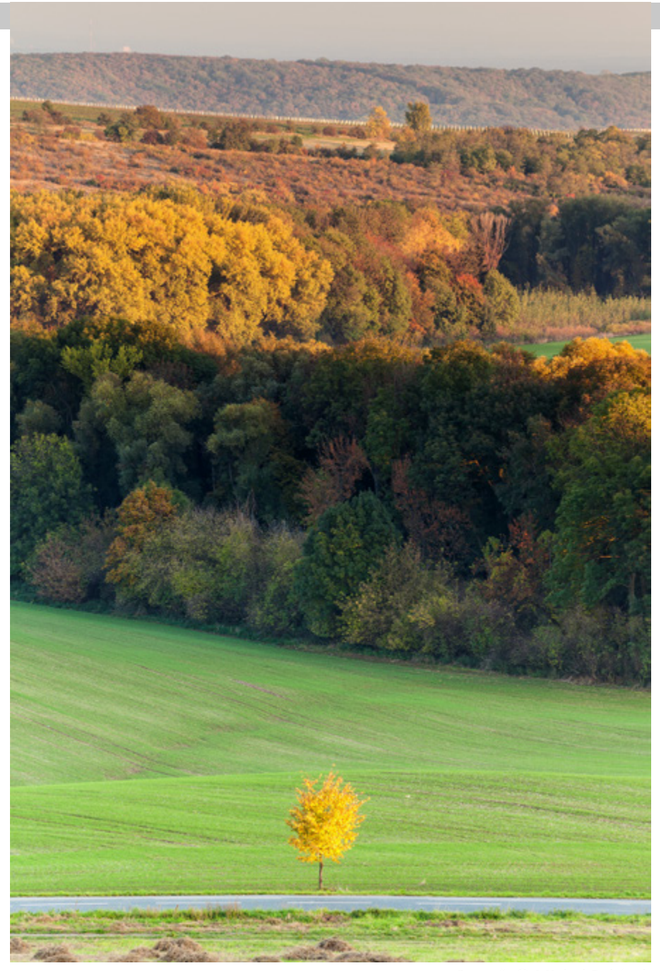

Stopař © Michal Pekárek

Ranní Pálava II © Martin Klika

Pavlovské vinice © Milan Manda

Mezi řádky © Milan Manda

Vinice I © Michal Hejna

Paprsky nad Mikulovem © Ivanka Čištínová

Pálava I © Petr Pazour

Pálava II © Petr Pazour

Pálava III © Petr Pazour

Vzdušný zámek © Michal Hejna

Pálavský podvečer © Ivan Bumba

Po sklizni © Ivan Bumba

Ranní paprsky © Miloslav Kokeš

Sirotčí hrádek © Ivanka Čištínová

Pálavské výhledy I © Miloslav Kokeš

Pálavské výhledy II © Miloslav Kokeš

Po východu slunce © Jaromír Čištín

Mlha nad Pálavou © Jaromír Čištín

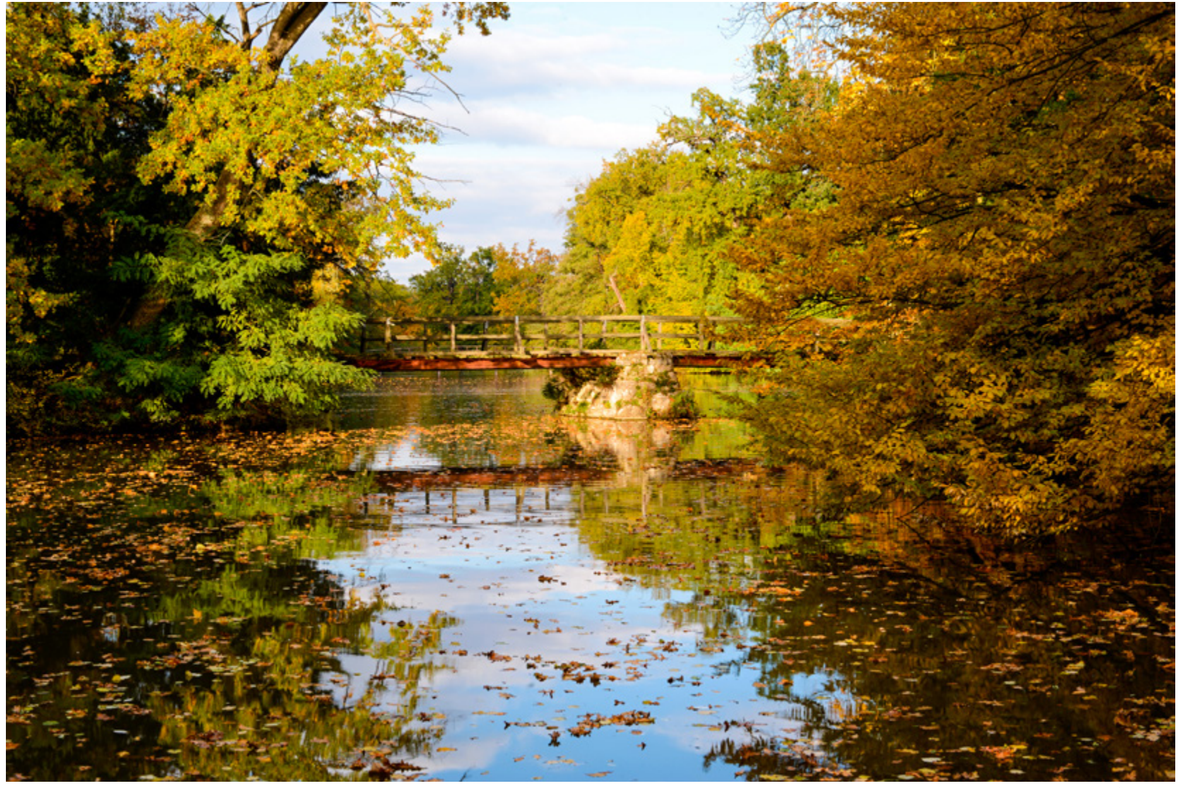

V zámeckém parku © Alice Šilerová

Dva velikáni © Alice Šilerová

Na pálavské vinici I © Aleš Zídek

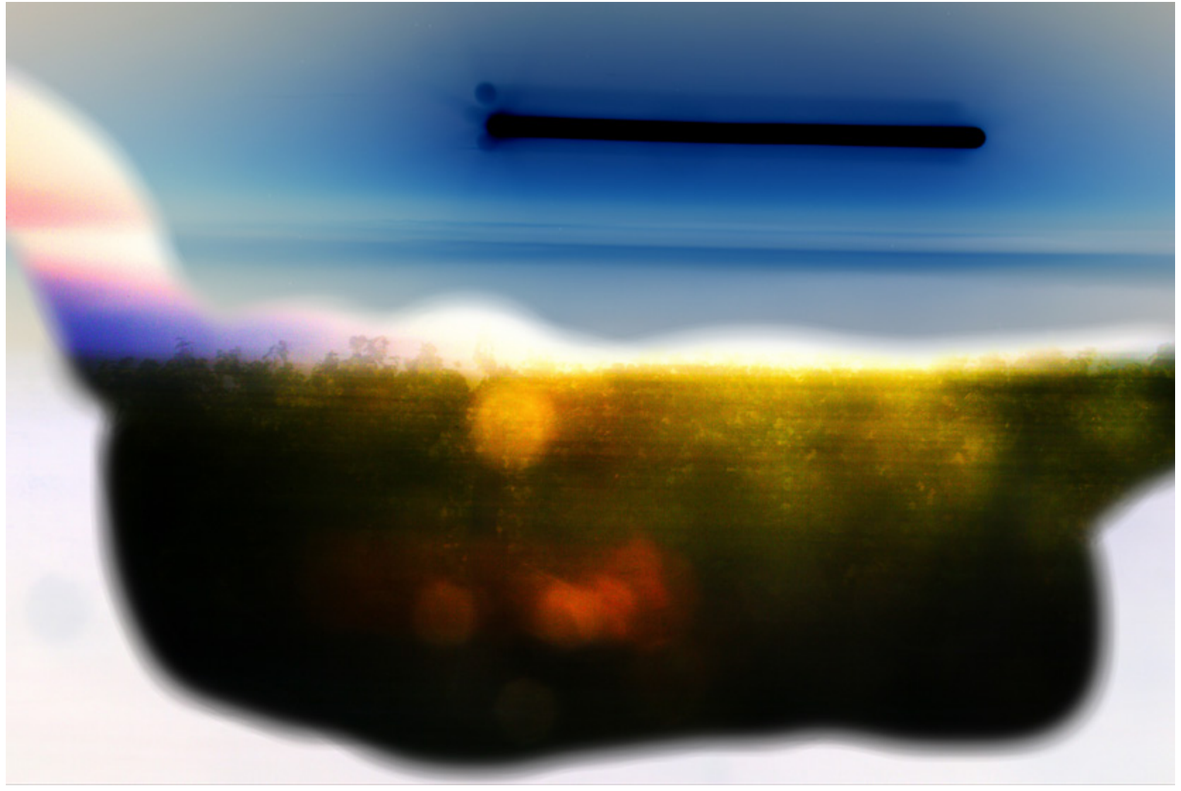

Na pálavské vinici II © Aleš Zídek

Padlá hvězda na Sirotčím hrádku © Ivan Bumba

Ohnivec © Michal Pekárek

Fotovíkendy dávají příležitost i různým experimentům, zvláště když počasí krajinářské fotografii nepřeje. Výsledkem jednoho takového je soubor portrétů členů fotoklubu. Vznikly prolnutím dvou snímků – profilu a čelního pohledu. Inspirací byl podobný portrét na internetu cz.pinterest.com/pin/405042560208663677/. Vyzkoušeli jsme si „studiové“ focení v polních podmínkách, odpalování blesku na dálku; bílé pozadí zajišťovala buď bílá zeď, nebo mlha v dálce.

Foto © Aleš Zídek

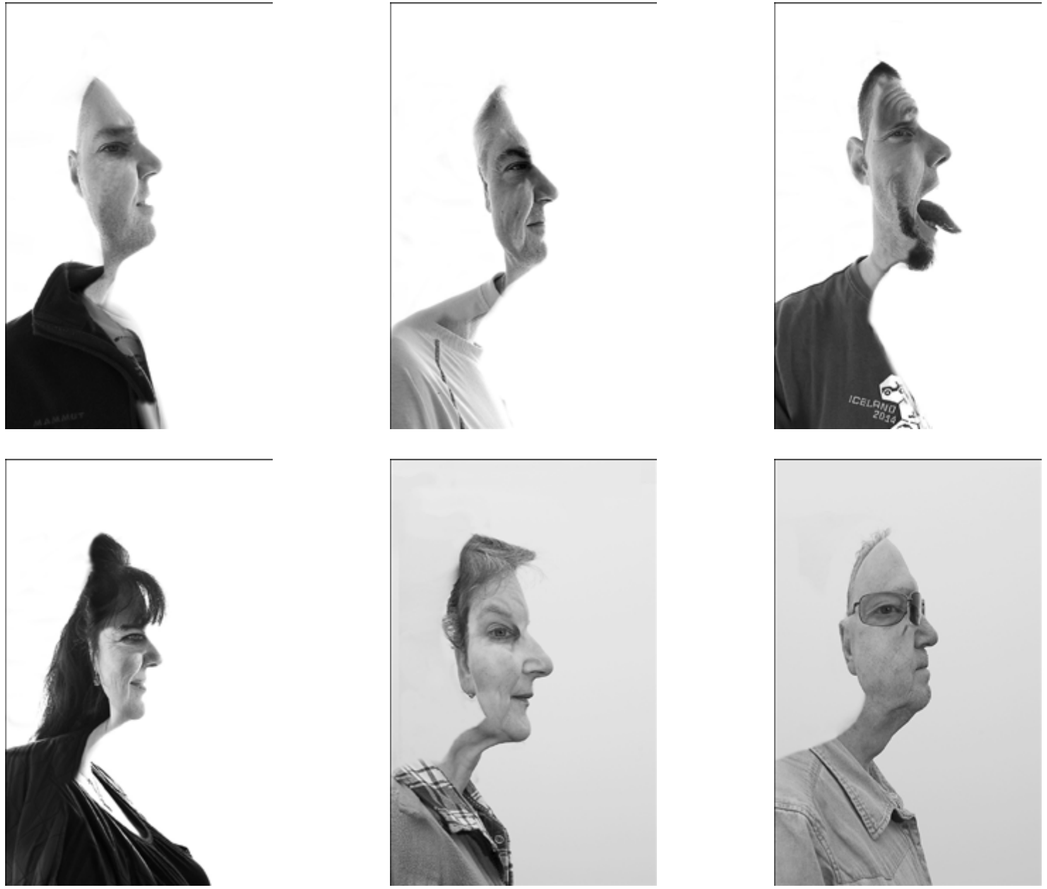

Profily členů fotoklubu | 2015

Ivan Bumba

* 1973

© Miloslav Kokeš

Rok 2015 byl z fotografického hlediska zajímavý a plodný. Především mne zaujala možnost fotografovat mobilním telefonem noční snímky. Mohl jsem tak navázat na zkušenosti s projektem Genius Lucis, který vznikal technikou malování světlem. V portfoliu snímků je trojice z pouti. Kolotoče, střelnice a návštěvníci tvoří pro noční snímky atraktivní směs barev a tvarů. Mobilem se dá fotografovat i noční krajina. Dlouhé časy závěrky dokáží na snímku vykreslit i silněji zářící hvězdy. Stále jsem se věnoval i klasické portrétní a krajinářské fotografii. Fandím postupující miniaturizaci foticích přístrojů. Když se tahám s těžkým vybavením zrcadlovky, rychle mi ubývá tvůrčí elán a nápady. S mobilem v ruce je focení mnohem větší zábava. Přeji Dobré světlo všem.

Poslední jízda © Ivan Bumba

Boxer © Ivan Bumba

Break Dance © Ivan Bumba

Západ večernice © Ivan Bumba

Modrá kočka © Ivan Bumba

Jaromír Čištín

* 1945

© Ivanka Čištínová

Fototechniku od firmy Canon (Canon EOS Mark II s výměnnými objektivy) jsme s Ivou na přelomu roku 2014 a 2015 vyměnili za rovněž vynikající, ale váhově lehčí fototechniku od firmy Fuji (Fujifilm X-T1 plus objektivy) a naše nadšení nezná mezí. Výbava je výrazně lehčí, teď už není problém vzít na delší pěší cestu i stativ.

V roce 2015 jsme s výjimkou jediného dne na Pálavě příliš štěstí na zajímavé počasí neměli. I tak jsme si kromě fotoklubových výjezdů užili zajímavou dovolenou v Králíkách a ve Strážnici, na pár dní jsme si odskočili i do Mariánských Lázní a do Kadaně. A samozřejmě jsme dost času strávili i na naší chalupě v Jizerských horách.

Jako svoji prezentaci jsem ale vybral tři fotografie z houslového koncertu konaného v roce 2015 v Domově sv. Karla Boromejského v Praze-Řepích.

Na koncertě I © Jaromír Čištín

Na koncertě II © Jaromír Čištín

Na koncertě III © Jaromír Čištín

Ivanka Čištínová

* 1946

© Jaromír Čištín

Ještě koncem listopadu to vypadalo, že ročenka nebude. Michal Hejna, který ji dělal celé roky, se už cítil unavený a žádný jeho náhradník se neobjevoval. Někteří by přípravu ročenky nezvládli, jiní ano, ale všichni jsou příliš zaneprázdnění... Teprve na prosincové schůzce se uvolil Miloš a slíbil, že se vzhledem k našemu patnáctiletému jubileu o vydání ročenky postará. Díky, Miloši!

A v té chvíli jsem si uvědomila, jak už se vlastně známe dlouho. Patnáct let je pořádný kus života! Kolik krásných míst bychom s Jaromírem možná ani nepoznali nebýt fotoklubu, kolik krásných společných chvil bychom neprožili, kdybychom se tenkrát před patnácti lety nepotkali. Tak díky vám, kamarádi, a ať nám to krásné společenství vydrží i nadále.

V roce 2015 jsme nedovymysleli žádný společný fotoklubový projekt, a tak do své prezentace zařazuji tři fotografie ze seriálu, který jsem nazvala Pražská rallye. Posléze jsem zjistila, že Pražská rallye skutečně existuje, s tou ale nemá můj seriál nic společného. Tady se jedná o úpravu terénu po výstavbě bytových domů.

Pražská rallye I © Ivanka Čištínová

Pražská rallye II © Ivanka Čištínová

Pražská rallye III © Ivanka Čištínová

Ilona Goby

* 1979

© Milan Goby

Na podzimní cestu na Grand Canaria jsme s rodinou vyrazili s novým foťákem Fujifilm X100T. Zaujala mě funkce výběru priority jedné barvy, a ač mi zpočátku přišla laciná, nakonec jsem se zkoušela chvíli na svět dívat trochu jinýma očima. Série fotografií vznikla během cestování po ostrově.

Gran Canaria I © Ilona Goby

Gran Canaria II © Ilona Goby

Gran Canaria III © Ilona Goby

Gran Canaria IV © Ilona Goby

Michal Hejna

* 1962

© Michal Hejna

Když se ohlížím zpět za rokem 2015, musím konstatovat, že to pro mě bylo fotograficky velmi zajímavé období. Celých dvanáct měsíců jsem se nepřetržitě věnoval pouliční fotografii. Začalo to v prosinci roku 2014, s příchodem nového člena mé fotografické výbavy – Fuji X100T. Skvělá volba. Vždycky jsem se v duchu ptal, který jediný objektiv bych si s sebou vzal na pustý ostrov. Moje volba by byla jednoznačná: klasika 35 milimetrů v přepočtu na starý dobrý kinofilm. Ano, tvorba sice není jen o technice, ale cítil jsem, že s malým a nenápadným přístrojem budu moci lépe dokumentovat život v ulicích.

Měl jsem to štěstí během roku fotografovat ve třech zemích světa, v ulicích deseti měst: Praha, Brno a České Budějovice u nás doma, dále Rota, Sanlúcar, Cádiz a Jerez ve Španělsku a nakonec Šanghaj, Lijiang a Daocheng v Číně. Do ročenky Černé slunečnice jsem nakonec vybral snímky ze španělské Andalusie.

Bude ze mne Messi | Sanlúcar de Barrameda, Andalusie, Španělsko © Michal Hejna

Ráno v baru, Cádiz, Andalusie, Španělsko © Michal Hejna

Andaluský pes tažný, Cádiz, Andalusie, Španělsko © Michal Hejna

Pavlína Klazarová

* 1964

© Tereza Hamplová

Vztahy na síti

Pavučina, síť, net, web... Všichni jsme lapeni. Myslíme si, že se z ní dokážeme kdykoli vymotat, ale zaplétáme se víc a víc a ona nás dusí pevným sevřením technické dokonalosti. Na téhle exaktní informační dálnici přibývá proudů a my po nich freneticky přebíháme z pruhu do pruhu: rychlostí světla, povrchně, pragmaticky, bezhlavě, neosobně... Bez řeči těla se měníme ve zkamenělé stíny. Svět nul a jedniček, umělá inteligence, mystifikace, manipulace, bílá a černá magie zároveň. Křídla myšlenek letí do neznáma. Bílý úmysl končí v přitažlivé, leč chladné prázdnotě rotující černé díry...

PS Počítačové úpravy obvykle nepoužívám, radši mám přirozenost, spontánnost a minimalismus. K téhle mne ale pudově dovedlo samo téma Komunikace, které jsme s fotoklubem zamýšleli zpracovat: tušené obrysy sterilních nul a jedniček, šlápoty odtažité virtuální reality, které jsme jen pasivními a poslušnými účastníky.

Mámivá flétna Krysařova...

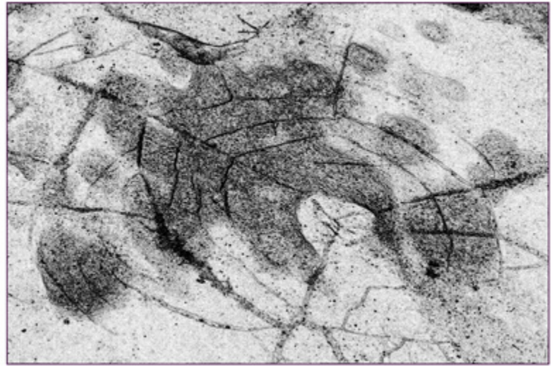

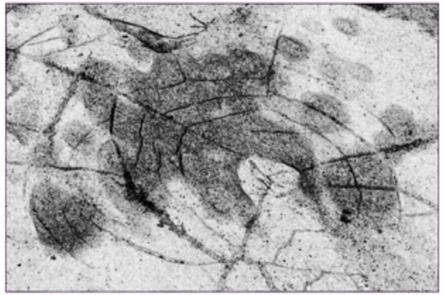

Vztahy na síti I © Pavlína Klazarová

Vztahy na síti III © Pavlína Klazarová

Vztahy na síti II © Pavlína Klazarová

Vztahy na síti IV © Pavlína Klazarová

Martin Klika

* 1971

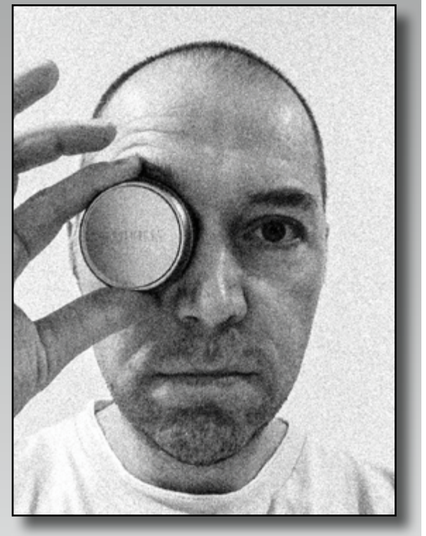

© Martin Klika

V roce 2015 jsem se zaměřil na téma street fotografie. Ne že bych jiná témata úplně vypustil, ale street jasně dominovalo. To se promítlo i do mé činnosti na klubových fotovíkendech – zatímco kolegové v případě třeboňského i pálavského workshopu mířili většinou do přírody, já spolu s Michalem jezdil do města: Třeboně, Českých Budějovic, Mikulova a Brna.
Tématu živé (street) fotografie jsem se věnoval i v Praze a při svých cestách do zahraničí. Takto jsem svou sbírku obohatil např. snímky z toskánských městeček, Londýna nebo Salzburku. Některé můžete vidět v článku o street fotografii, který jsme dali dohromady s Michalem. Do svého profilu pak dávám výběr z několika málo jiných témat, kterým jsem se v roce 2015 věnoval (krajina, sport, noční fotografie mobilem).

Závěrečná jízda © Martin Klika

Toskánská krajina I © Martin Klika

Toskánská krajina II © Martin Klika

Noční Prahou I © Martin Klika

Noční Prahou II © Martin Klika

Miloslav Kokeš

* 1963

© Milan Manda

V roce 2015 je vše tak trochu jinak.
Ačkoli fotím víc než kdykoliv v minulosti,
na vlastní tvorbu nezbývá čas.
S laskavým svolením fotografovaných tedy
prezentuji střípek prací ze svého ateliéru.

Čaj © Miloslav Kokeš

Kamil © Miloslav Kokeš

Honza © Miloslav Kokeš

Milan Manda

* 1973

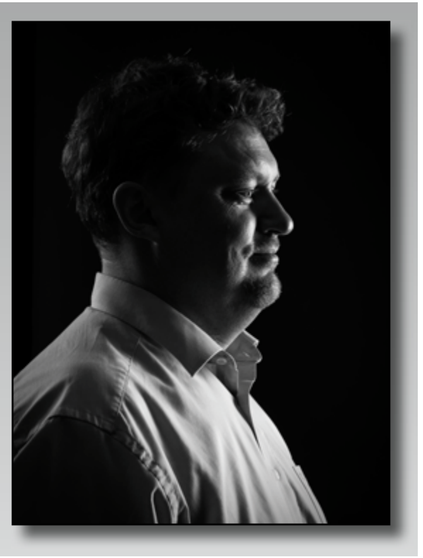

© Miloslav Kokeš

V letošním roce chci představit pár snímků, které vznikly během mých toulek krajinou. Až na naprosté výjimky své fotografické výlety stejně jako ostatní „krajináři“ pečlivě plánuji. Kdykoli se mi naskytne možnost, projíždím okresními silničkami mimo hlavní trasy a hledám místa, kde by se případně dal vytvořit zajímavý záběr. Když se chystám vyrazit fotografovat, sleduji předpovědi počasí z několika zdrojů, porovnávám polohu slunce a podle toho nakonec vybírám lokalitu. Vstávám velmi brzy, abych se i s vybavením včas dostal na vybrané místo, jenže realita bývá často jiná než představa. Příroda má svoji hlavu a její nálady se ne vždy potkají se sny ubohého fotografa. Pokud toto setkání nevyjde, nezbývá, než se opakovaně vracet; vyjde-li, pak stačí už jen vědět, jak ho „zmáčknout“.

Berounka u Kouřimecké rybárny © Milan Manda

Z Orlických hor © Milan Manda

Svítání nad Českou Lípou © Milan Manda

Petr Pazour

* 1973

Lovím světlo a stíny v krajině světa.

© Ondřej Prosický

Toskánsko, Itálie © Petr Pazour

San Francisco, USA © Petr Pazour

Zabriskie Point, USA © Petr Pazour

Jökulsárlón, Island © Petr Pazour

Sand Dunes, Death Valley, USA © Petr Pazour

První paprsky nad jezerem Úlfljótsvatn, Island © Petr Pazour

Zimní Gullfoss, Island © Petr Pazour

Michal Pekárek

* 1981

Toulání po horách je jedinou aktivitou, při které odpočívám více než u focení. Přestože jsem si letos po mnoha letech nenašel dostatek času na dlouhou dovolenou, musel jsem alespoň na pár dní vyrazit do hor. Uvědomil jsem si, že roky cestuji na druhý konec světa, abych poznal něco nového, a neznám ani evropské Alpy. S pokorou se tedy vydávám do italských Dolomit to napravit. Za své opovrhování jsem zkoušen špatným počasím, ale to pro mne není trest, ba naopak. Jsem tu jen já, foťák, hory, silný vítr a čistý vzduch.

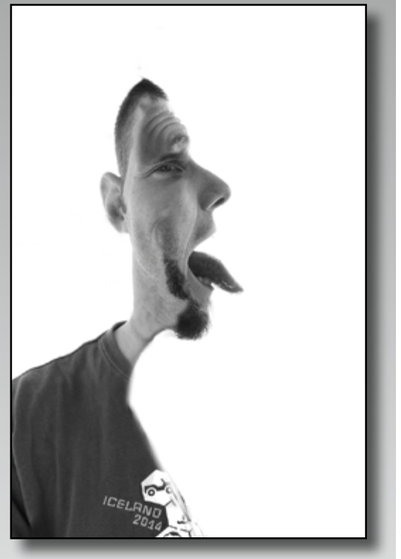

© Aleš Zídek

Tre Cime I - Locatelli © Michal Pekárek

Tre Cime II - Le Cianpedele © Michal Pekárek

Tre Cime III - M. Paterno © Michal Pekárek

Tre Cime IV - Auronzo © Michal Pekárek

Tre Cime V - Torre di Toblin © Michal Pekárek

Alice Šilerová

* 1967

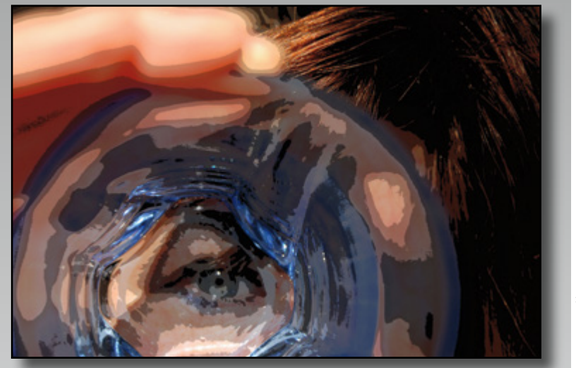

© Alice Šilerová

Je mnoho témat, která se dají vyjádřit fotografií. Stačí si jen vybrat. Tento rok byl pro mě hodně různorodý a já fotografovala více žánrů. Každý z nich má pro mě své kouzlo. Když si fotografie zpětně prohlížím, vždy si vybavím okamžik, pocit či náladu, kdy která vznikala, a to je pro mě na fotografii to úžasné.

Věci trochu jinak

Jsou kolem nás a mnohdy je ani nevnímáme. Pak přijde okamžik, kdy se zviditelní. A to je právě ten okamžik, kdy beru do ruky fotoaparát. Tak jako stará mandolína, na kterou se nedá moc hrát, nebo válec, který už neslouží původnímu účelu, nýbrž se stal pouličním uměleckým předmětem. A broušená sklenička. Ta má jiný příběh. Praskla police ve vitríně a celý servis z broušeného skla se sesunul. Většina byla nepoužitelná, jen pár kousků se díky prasklinám a chybějícím částem stalo pro mě atraktivní. S tím přišel i nápad, že budu fotografovat sklo v šumavských bystřinách.

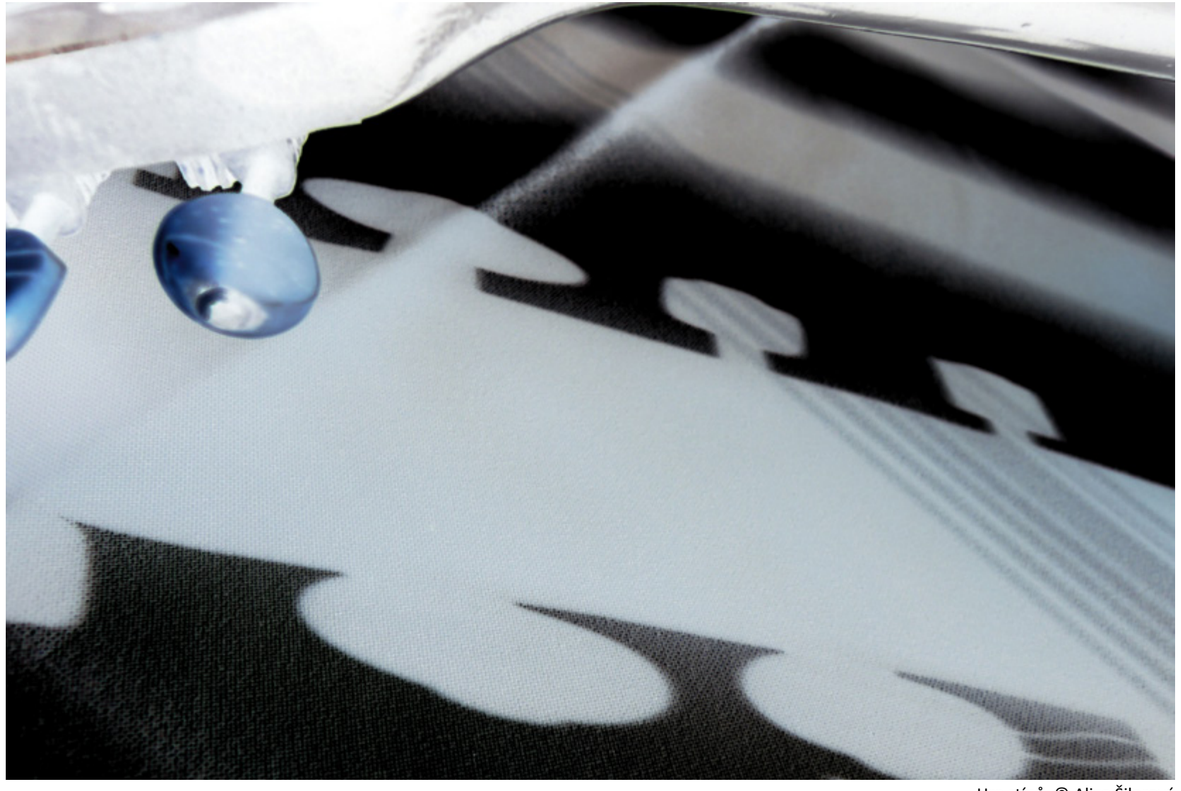

Hra stínů © Alice Šilerová

Souznění © Alice Šilerová

Stará mandolína © Alice Šilerová

Aleš Zídek

* 1973

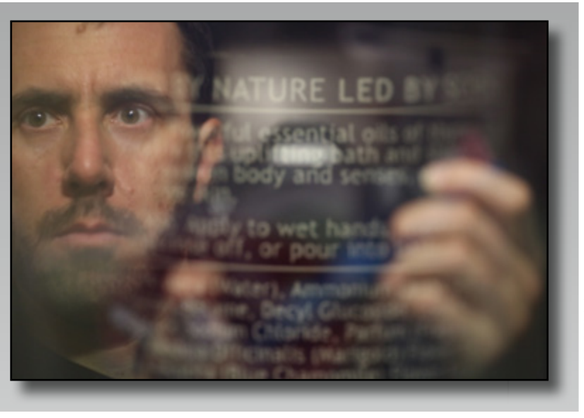

© Aleš Zídek

Rok 2015 pro mě začal už na podzim předchozího roku s prvními fotkami, kde využívám záměrného pohybu fotoaparátu při expozici. V lednu jsem se potkal s Jiřím Jaskmanickým z Českého centra fotografie a dohodli jsme uspořádání mé první sólové výstavy. Uskutečnila se v dubnu a byla to zajímavá zkušenost. Investoval jsem do ní celkem hodně času, peněz i svých kontaktů a mám s odstupem dojem, že se povedla. Ve zbytku roku přišlo určité vydechnutí a hledání nových námětů. Trochu netradičně jsem na PF 2016 zvolil fotku, která nebyla „máznutá“.

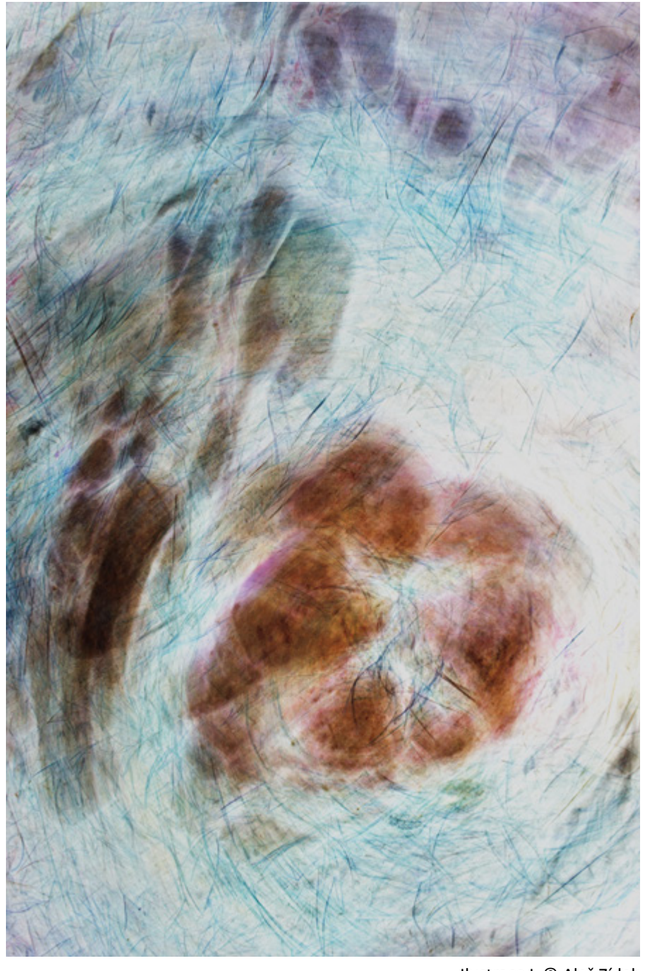

Ilustrace I © Aleš Zídek

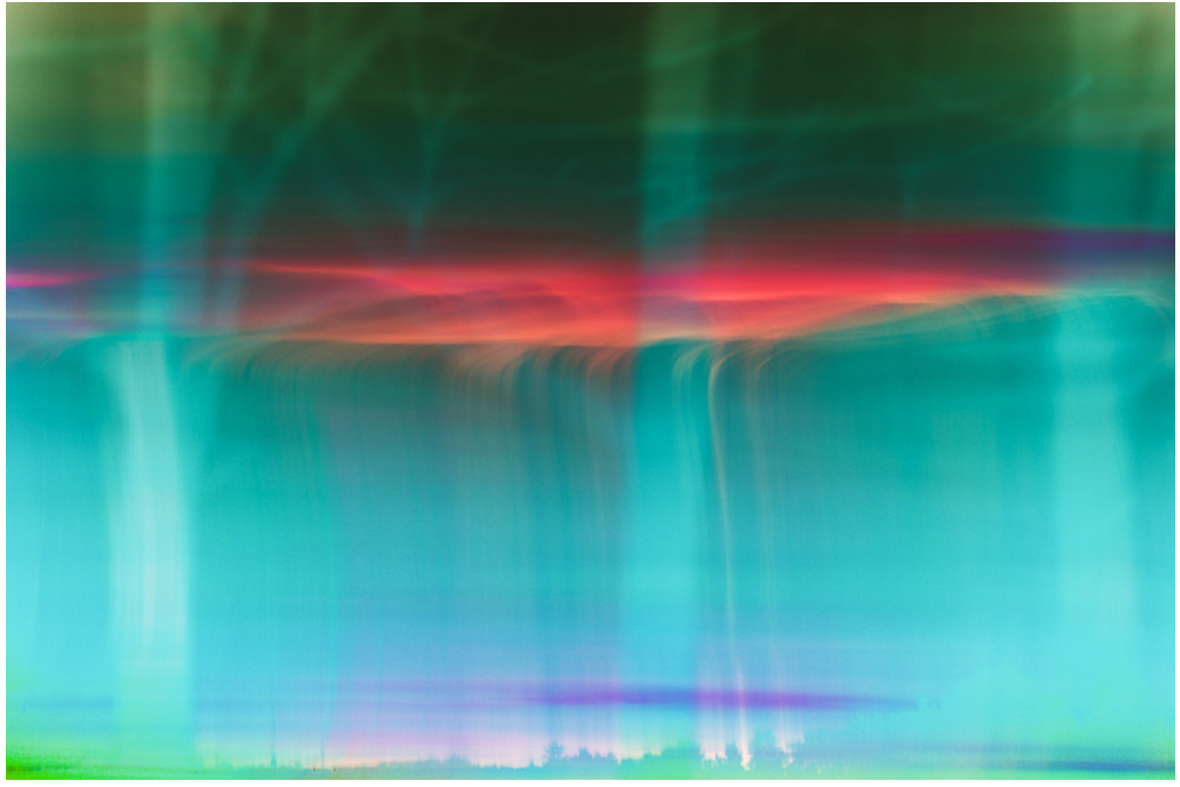

Ilustrace II © Aleš Zídek

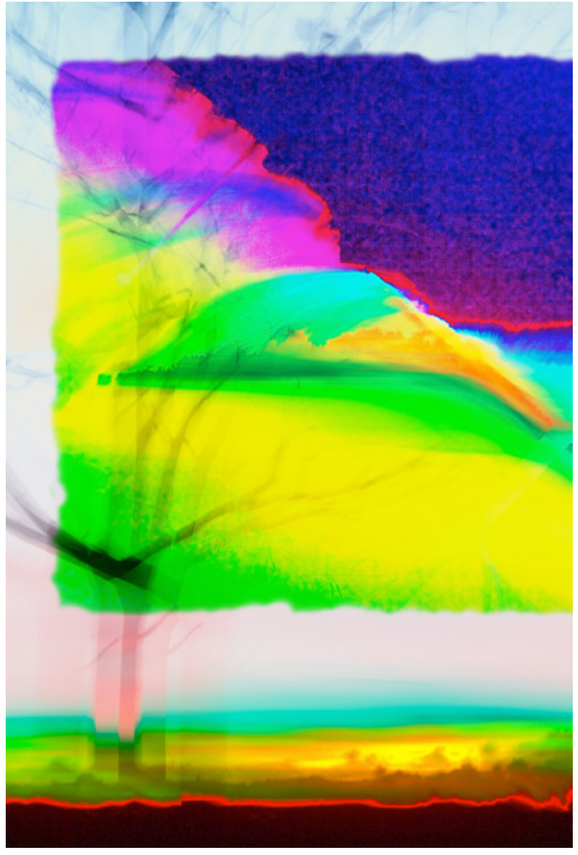

Ilustrace III © Aleš Zídek

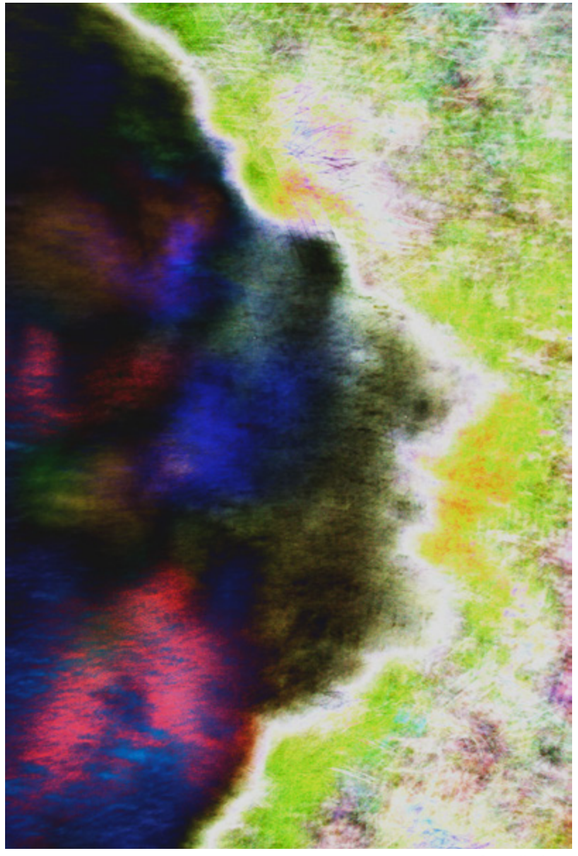

Ilustrace IV © Aleš Zídek

DVACET ŠEST LET STARÝ SAMET

Michal Hejna

Ve staré opuštěné fotokomoře na půdě našeho domu na dně zaprášené krabice desítky let odpočívaly dva dávno vyvolané filmy. Nebyly stočeny do roličky, ale pečlivě nastříhány v pásech po pěti políčkách a uloženy v pořadači. Tenkrát byla doba plná nervozity, napětí, ale hlavně očekávání. Statisíce lidí zvonily na náměstích klíči a komunistický režim se otřásal v základech. Sametová revoluce…

Zaprášené desky s negativy jsem našel díky nově probuzenému zájmu o street fotografii, a oživil tak i vzpomínky na místa a děje zachycené na starých fotografiích, jež jsem pořídil v listopadu 1989 během dvou návštěv Václavského náměstí v Praze. Bylo mi tehdy necelých dvacet sedm let. S fotografováním lidí jsem neměl žádné zkušenosti. Fotil jsem tenkrát krajinu, kamení, motýly, kytičky. Vlastnil jsem nádherný fotoaparát Pentax ME Super se základním objektivem SMC Pentax-M 50 mm. Klasický kinofilmový stroj s ručním zaostřováním. Čísla na filmech P-7 a P-8 říkají, že to byl v pořadí sedmý a osmý film pořízený tímto fotoaparátem. Východoněmecký film ORWO NP 27, vývojka Fomal, doba vyvolávání negativu jedenáct minut při teplotě 20 °C.

První z obou filmů byl exponován na Václavském náměstí ve středu 22. listopadu 1989, pět dnů po vypuknutí sametové revoluce. V té době ještě nebylo jisté, jak to všechno dopadne. Nikdo nevěděl, odkud se vynoří členové SNB (Sboru národní bezpečnosti) a jestli dav nebude rozehnán obušky a vodními děly. Odpoledne se na Václavském náměstí konala demonstrace. Měl jsem strach a fotoaparát skrýval pod bundou. K dispozici jsem měl 36 políček jediného, na tu dobu poměrně citlivého filmu…

Druhý film obsahuje záběry z pátku 24. listopadu 1989, týden po zásahu proti studentům na Národní třídě. Na Václavském náměstí se opět sešel několikasettisícový dav. Na balkon Melantrichu vystoupil kromě Václava Havla po dlouhé době i Alexander Dubček. Závěr manifestace se nesl v duchu sborového zpěvu s Martou Kubišovou, která zazpívala Modlitbu pro Martu. Byla to úžasná a silná atmosféra sounáležitosti lidí, kteří k nebi vztyčili dva prsty ve tvaru ‚véčka' – symbolu vítězství. Československá televize v podvečer poprvé odvysílala záběry zásahu ze 17. listopadu. Večer v 19 hodin Milouš Jakeš oznámil, že on a ostatní členové předsednictva a sekretariátu KSČ dávají k dispozici své funkce; tuto zprávu vysílala Československá televize ve večerních zprávách…

Foto: © Michal Hejna

Dnes se najde mnoho mladých lidí, kteří tyto události znají pouze ze školních lavic nebo jim už datum 17. 11. 1989 nic neříká. Snad i tyto černobílé fotografie pomohou nezapomenout na události, které jsou nedílnou součástí naší nedávné historie.

Já taky nesouhlasím s násilím

Studenti rozdávají letáky

Brno zdraví Prahu

Pryč se špatnými klauny

Muzeum

Václavské náměstí

DOKUMENT ´89

Pavlína Klazarová

Michalovo pátrání v krabici mne inspirovalo k otevření i té mé. Obsahuje spoustu „trezorků“ s pásy filmů nastříhaných po pěticích políček a naštěstí i popsaných místem a datem. Je to archiv hlavně vysokoškolských studií a dobrodružství podnikaných s mými spolužáky, s nimiž nám přátelství vydrželo dodnes a přelilo se i na naše rodiny a děti. Exponované černobílé filmy Orwo pocházejí z tehdy asi nejdostupnějšího fotoaparátu Praktica s ručním ostřením a výbornou optikou (stále ho mám, jen už nezbývá čas ani síla na nocovky ve fotokomoře). Jeho „vzácnost“ v dobách socialismu a strach, aby mi ho nějaký urputně agilní příslušník SNB/VB nezničil, vedla k tomu, že jsem ho s sebou některé „revoluční“ dny nebrala; v krabici jejich zachycení tudíž bohužel chybí. Na ně zbyly jen čisté vzpomínky.

V listopadu 1989 jsem pracovala na dohled naší alma mater, na které někteří kamarádi po studiu zůstali. Proto jsem hned první dny mohla i díky své báječné šéfové pobíhat mezi kanceláří a Stavební fakultou ČVUT a nosit zprávy a informace. Na škole panovala skvělá atmosféra, množily se letáky, se kterými se jezdilo mimo Prahu, v posluchárnách se místo vyučujících střídaly „najednou“ se vyloupnuvší osobnosti, jejichž projevy a myšlenky působily na pozadí pánů Jakešů, Biľaků a Husáků jako balzám (vývoj jedné z tehdy obdivovaných raději komentovat nebudu). Čeština, zprofanovaná, pokroucená a zmučená zneužíváním ve formě hloupých hesel, frází a tupých proklamací, opět ožívala do smysluplné a krásné podoby naší mateřštiny.

Sled událostí s trikolorami na klopách shrnu jen úzkým výběrem fotek s krátkými komentáři. Další fakta nejsou potřebná. Byla to skoro měsíční „Jízda“ s velkým J. Škoda, že skončila a že si společnost po odeznění adrenalinu nedokázala udržet ideály a ten všeprostupující tvořivý vlídný humor, nadhled, velkorysost, grácii, kuráž, hrdost, osobní svobodu, slušnost, sounáležitost, obětavost, radost, nadšení, nápaditost a imaginaci. Ano, „Všechnu moc imaginaci!“ – i toto surreálné heslo odkazující ke studentským demonstracím v osmašedesátém ve Francii na klopách tenkrát někteří měli.

(Snad jen ještě dodám: Snímky z nekonečných zástupů lidí jsou notoricky známé, mne vždycky zajímal spíše pomyslný příběh a osud jedince, který z toho tisícihlavého anonymního davu nějak vystupoval.)

Foto: © Pavlína Klazarová

Stávky napříč školami a divadly jsou v proudu.
ČVUT FS, úterý 21. 11. 1989

Studenti hromadně míří na první velké protestní shromáždění na Václavském náměstí. Velký Vont: „Proslýchá se, že na nás posílají od Slaného tanky. Zachovejte klid a rozvahu, nenechte se vyprovokovat...“ (tehdy ještě panoval strach, brzy se však začal přelévat v euforii).
Areál ČVUT a Vysoké školy chemicko-technologické, 21. 11. 1989

První velká manifestace na Václavském náměstí. Symbolem protirežimního vzdoru se stane „poslední zvonění“ svazky klíčů, které měli všichni vždy při sobě.
21. 11. 1989

Copak asi dnes dělá tenhle klučina?
Národní třída, 21. 11. 1989

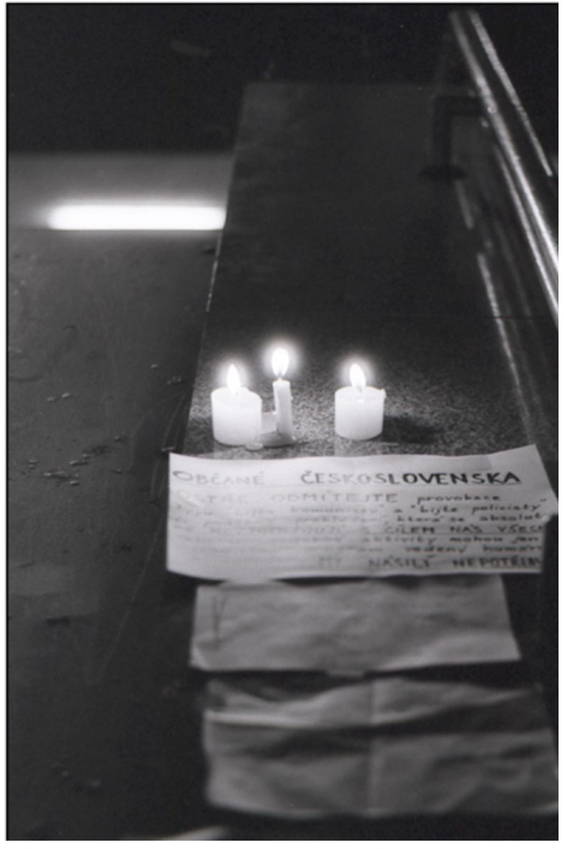

Svět neznal smartphony, tablety, internet, weby, facebooky, twittery, blogy, youtuby, skypy... (na počítačích se počítalo, tablety se polykaly), lidé si informace a vzkazy předávali pomocí papírů a papírků, které se vylepovaly úplně všude.
Národní třída, 21. 11. 1989

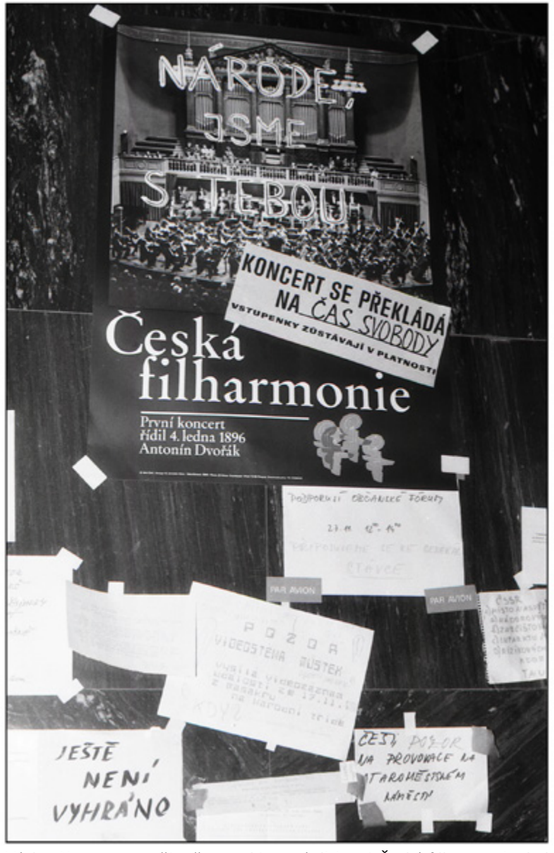

Václav Neumann, světově respektovaný dirigent České filharmonie, byl jedním z těch, kteří silou své osobnosti ihned po 17. listopadu zaštítili požadavky studentů a umělců.
Stanice metra Muzeum, 26. 11. 1989

Kapacita Václavského náměstí přestávala stačit, začalo se demonstrovat na Letné.
25. 11. 1989

S kolegy míříme do konečně celostátně vyhlášené dvouhodinové generální stávky.
Areál ČVUT a Vysoké školy chemicko-technologické
27. 11. 1989

Divadla stávkovala nestávkovala. Nehrála představení, ale debatovalo se, rokovalo se, smálo se a hrálo... Ypsilonka, 27. 11. 1989

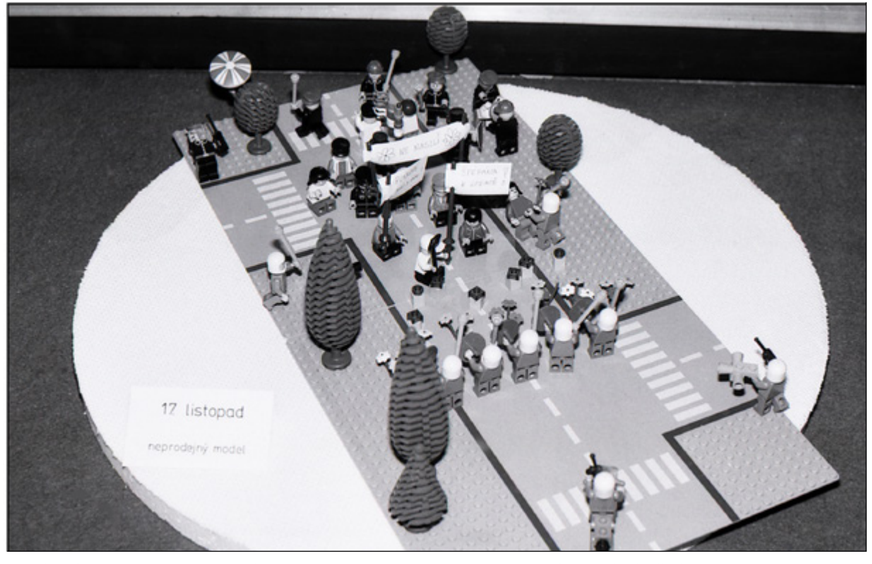

Ve výlohách se objevovaly vtipné parodie na 17. listopad. Václavské náměstí, Pragoimpo, 5. 12. 1989

Zasněná. Sen o lepší budoucnosti... Václavské náměstí, 10. 12. 1989 (Den lidských práv)

S odcházející totalitou se „bojovalo“ recesí, vtipem a vlídným humorem. Revoluce proběhla bez násilí, tzv. sametově, což tehdy obdivoval celý svět. Václavské náměstí, 10. 12. 1989 (Den lidských práv; z postu prezidenta odstoupil Gustáv Husák)

Čekání na prezidenta.

Pražský hrad, 29. 12. 1989

„Našla se botička... Kdo ztratil dětskou botičku?“ Čekání na prezidenta. Pražský hrad, 29. 12. 1989

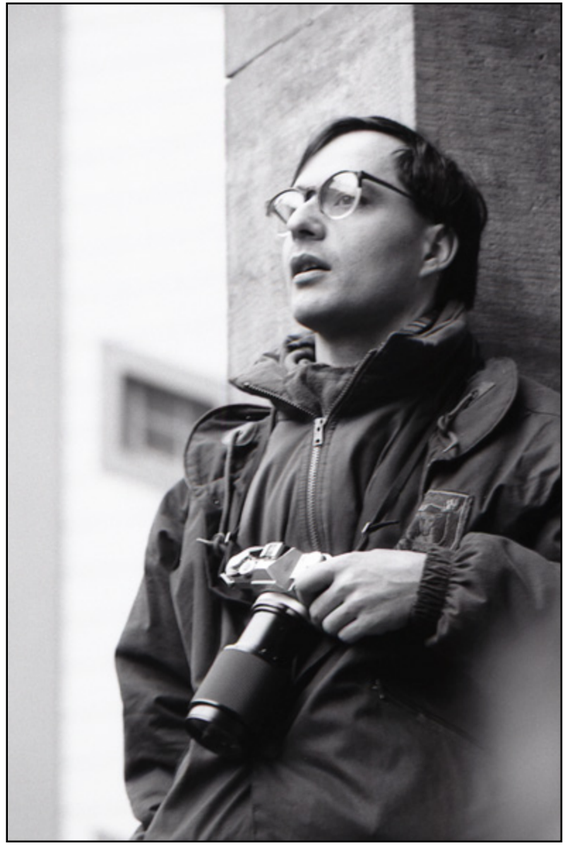

Čekání na prezidenta.

Pražský hrad, 29. 12. 1989

PROJEKT STREET FOTOGRAFIE

|2015| Martin Klika & Michal Hejna

Oba dva máme společný zájem o živou fotografii. Proto jsme se na sklonku roku 2014 domluvili na společném projektu street fotografií. Vyhradili jsme si čas dvou let, po kterém chceme projekt ukončit, vydat společnou knihu a možná také uspořádat autorskou výstavu. Nyní jsme tedy v polovině a je čas na malé zamyšlení a ohlédnutí za tím, co nám společný rok přinesl.

Můžeme radostně konstatovat, že jsme naladěni na stejnou vlnu. Oba nás baví toulat se ulicemi, pozorovat život a snažit se zachytit obyčejné i neobvyklé situace skupin lidí i osamocených chodců tak, jak je na našich toulkách potkáváme. Někdy jdeme na výpravu spolu, jindy jde každý sám.

Velice inspirativní je pro nás samotný výběr fotografií a sestavování dvoustran knihy, kdy na každé budou ve dvojici dvě fotografie, po jedné od každého z nás. Pro výběr a vzájemné odsouhlasení snímků používáme sdílený adresář na dropboxu. Poté si vytiskneme malé náhledy, a ty pak dáváme do dvojic. Jsme si (vcelku) nemilosrdnými kritiky, což jsme si na začátku projektu přislíbili. Ale při diskuzích, tu nad pivem, tu nad čajem, se snažíme vnímat argumenty toho druhého, proč se mu jeho fotografie líbí a měla by ve výběru být, a naopak, proč se mu ta „moje“ fotografie nezdá, a myslí si, že ve výběru nemá co dělat. Zjišťujeme také, znovu a znovu, že udělat dobrou a zajímavou fotku není jednoduché, ale ještě těžší je poskládat jednotlivé snímky do dvojic – tak aby si spolu na společné dvoustraně „povídaly“ a měly nějaké společné téma.

Pro ročenku jsme vybrali snímky, které jsme společně pořídili na výpravách za streetem v průběhu výjezdů fotoklubu, kterým už roky říkáme jarní a podzimní výjezdní zasedání. Na jaře jsme takto fotografovali v Českých Budějovicích, na podzim pak v ulicích Brna.

Ta je dobrá! © Martin Klika

Kamarád Martin © Michal Hejna

Co mne fotíš? © Michal Hejna

Neznámá z McDonalds © Michal Hejna

Mozaika ve výkladní skříni © Martin Klika

Prostná © Michal Hejna

Kouboj z Budějic © Martin Klika

Sněhurka © Michal Hejna

Já koukám tam a ty tam © Martin Klika

Terranova © Michal Hejna

Počkám, až si to vyfotíte © Martin Klika

Kluci v akci © Alice Šilerová

Michal v akci I © Alice Šilerová

Michal v akci II © Alice Šilerová

V RYTMU IRSKÉHO TANCE

|leden 2015| Alice Šilerová

Je to pár let, kdy moje dcera začala navštěvovat taneční skupinu Mirabel, kde se učí irský tanec. A protože irská hudba je chytlavá a úžasně rytmická, chytla i mě. Taneční skupina se nejenom připravuje na soutěže, ale má i vystoupení pro veřejnost na Staroměstském náměstí při oslavách sv. Patrika či na Vánoce. Zároveň připravuje úžasnou podívanou ve formě divadelního vystoupení, kde se děti aktivně podílejí na zrodu příběhu, vymýšlení kostýmů a přípravě kulis. Toto divadelní představení se stalo tradicí a část výtěžku jde na konto potřebným. Díky báječnému a přátelskému přístupu všech zúčastněných jsem měla možnost fotografovat během generálky, tréninků, představení či soutěží.

Foto: © Alice Šilerová

Na soutěži

V záři reflektorů

Poslední instrukce

V pavoučí síti

KRAJINA A LIDÉ ČÍNY

|září 2015| Ivan Bumba & Michal Hejna

Úvodem

Pokud se chystáte do Číny, doporučujeme začít plánovat cestu v předstihu. V některých turisticky exponovaných lokalitách mizí možnosti ubytování již několik měsíců předem a také mohou nastat dílčí problémy s vízem. Čínská ambasáda po nás chtěla itinerář cesty po jednotlivých dnech včetně potvrzení rezervace všech noclehů a seznamu míst, která v daný den navštívíme. Na druhou stranu v samotné Číně nás podle něj již nikdo nekontroloval.

Z cesty po střední a jihozápadní Číně a z místních obyvatel nám v myšlenkách uvízly jen dobré dojmy. Lidé byli milí, vstřícní a vždy se snažili nám pomoci. Jako bílé tváře a Evropané jsme kromě velkých měst byli všude středem pozornosti. Při street fotografii bylo těžké fotit nepozorován. Proto většinou lidé s milým úsměvem koukají přímo do objektivu. Mnoho snímků bylo devalvováno typickým gestem dvou prstů vztyčených do „V“, kterým Číňani (a nejen mladá generace) reagují na pokusy zachytit je na fotografiích.

Co se týče vlastního fotografování, měli jsme ho rozdělené: Ivan jako krajinář dokumentoval místa a nálady přírodních scenerií, Michal se soustředil na lidskou mozaiku ve městech i na venkově.

Jídlo

Čínská kuchyně neoplývá bohatstvím tvarů, zato však ohromuje bohatstvím chutí. Základem jsou rýže a nudle podávané s rozličnými omáčkami a různými druhy masa.

Co dělá čínskou kuchyni pro Evropana exotickou? Množství koření a přísad. Čím více jsme se dostávali na západ, tím rozmanitější kuchyni jsme objevovali. Vyvrcholilo to v provincii Sečuán, která je považována za nejlepší a nejrozmanitější z hlediska stravování.

I v menších městech najdete nepřeberné množství vývařoven. Ačkoliv se někdy jejich prostředí zdá Evropanovi poněkud zvláštní, samotný pokrm je vždy čerstvý a lahodný.

Doprava

Ulice čínských velkoměst jsou přeplněny lidmi a rozličnými dopravními prostředky. Zatímco kola jsou pomalu na ústupu, Evropana překvapí množství motorek, mopedů a skútrů různých tvarů, značek a technické způsobilosti k provozu. Mnoho z nich je na elektrický pohon. Kličkují a projíždějí mezi chodci všemi směry. Chvilku nám trvalo, než jsme to celé pochopili. Jednostopá vozidla mají status chodců, neplatí pro ně barvy na semaforech, mají sice většinou vyhrazený pruh u kraje silnice, avšak v klidu jezdí po již i tak přeplněných chodnících. Je s podivem, že v tomhle hemžení a zmatku nepadají chodci po desítkách zraněni k zemi...

V Číně nejezdí (alespoň ve městech) žádné vraky. Většina aut je nová, s výjimkou taxíků. A překvapí množství nám neznámých čínských automobilových značek. Jako by z oka vypadly mercedesům, renaultům nebo bavorákům, ale co na tom? Číňané to neřeší.

Mladá generace

Mladá čínská generace se příliš neliší od té evropské. Na každém kroku hledí na obrovské displeje svých mobilů, neustále tak mezi sebou komunikují. Chtějí se bavit. V Lijiangu v samotném centru starého města jsme za noci viděli mohutné světelné show a slyšeli diskotéky, jejichž hluk zastínil to, na co jsme zvyklí v Čechách třeba v centru Prahy, Brna nebo ve Stodolní v centru Ostravy.

Qingyang Taoist Temple, Chengdu, provincie Sečuán © Michal Hejna

Nejstarší čajovna v Šanghaji © Ivan Bumba

V srdci Šanghaje © Ivan Bumba

ŠANGHAJ

Dnes patří k nejlidnatějším městům světa s více než 25 miliony obyvatel na 6341 km² (pro srovnání: Praha má 496 km², do Šanghaje by se tak vešla téměř třináctkrát). Leží při ústí řeky Jang-c'-ťiang do Východočínského moře.

Dominantu města tvoří nábřeží Bund s výstavnými budovami koloniální éry z počátku 20. století. Naproti se tyčí výškové budovy čtvrti Pchu-tung i s druhou nejvyšší stavbou světa, 632 m vysokou „Šanghajskou věží".

Z historických památek se dochovala část starého města s unikátní čajovnou na jezeře v zahradě Jü Jüan z roku 1577 našeho letopočtu. Nic dnes neprozrazuje bouřlivou minulost těchto zahrad, kde probíhaly boje mezi opiovými mafiemi, piráty a hazardními hráči.

Historické nábřeží Bund © Ivan Bumba

Šanghaj © Michal Hejna

Xingping, provincie Guangxi © Michal Hejna

Longji Rice Terraces, provincie Guangxi © Michal Hejna

Longji Rice Terraces, provincie Guangxi © Michal Hejna

Večer na rýžových terasách © Ivan Bumba

RÝŽOVÉ TERASY DRAČÍ PÁTEŘ

Severozápadně od již zmiňovaného města Kuej-lin vytvářejí a udržují lidé kultury Zhuang téměř po 800 let (od roku 1271) rýžové terasy Longji (Dračí páteř) vybudované z hlíny a kamene na prudkých svazích hor. Každá terasa má díky důmyslnému zavlažovacímu systému z bambusu přívod životadárné vody. Vše se dělá ručně, bez mechanizace. Automobily tam mají velmi omezený přístup jen po několika málo cestách, těžce sjízdných i pro terénní vozy. Jediné zvuky, které slyšíte, vytváří příroda.

Dračí páteř © Ivan Bumba

Mléčné jezero © Ivan Bumba

Údolí Shangri la © Ivan Bumba

Rybář na řece Li © Ivan Bumba

ŘEKA LI

V krasové krajině na jihu Číny u města Kuej-lin lemující svými mnoha tisíci pahorky 437 km dlouhý tok meandrující řeky Li jsme navštívili vyhlídku na skále zvané Laozhai u 1750 let starého města Xingping. Krajina je tu pro mírné a teplé klima s dostatkem vláhy po celý rok obydlena odpradávna. Známá je i tím, že ji navštívil Marco Polo. Budovy na meandrech a na březích řek dnes slouží převážně k ubytovávání turistů a tradiční rybolov pomocí kormoránů vzhledem k tomu již téměř vymizel. Jedna ze scenerií řeky s horami je námětem na čínské bankovce hodnoty 20 jüanů.

Noc na řece Li © Ivan Bumba

Lijiang, provincie Yunnan © Michal Hejna

Lijiang, provincie Yunnan © Michal Hejna

TIBET

Není to jen autonomní oblast se stejným názvem. Zahrnuje větší území zasahující do několika provincií včetně Sečuánu, kde se nalézá nejnavštěvovanější přírodní rezervace Yading. Její dominantou jsou tři svaté hory, kolem nichž buddhisté konají poutě – kory. Na cestě se nachází ledovcové Mléčné jezero, které leží mezi horami Chenrezig (Soucit) a Jampelyang (Moudrost) ve výšce 4480 m n. m. na tibetské planině v kraji Kham provincie Sečuán. Naprostý klid, jen vítr a občas zaduní lavina. Člověk je doslova pohlcen přírodou. Kousek nad jezerem, o 215 výškových metrů, je pro unavené poutníky nocležna pod širým nebem.

Chengdu, provincie Sečuán © Michal Hejna

Šanghajské Benátky © Ivan Bumba

Život na meandru © Ivan Bumba

Po uzávěrce

Vernisáž premiéry výstavy fotografií a promítání filmu z našeho putování jsme uspořádali 4. února 2016 ve školicím a kulturním centru InGarden v Praze 10 – Strašnicích. Mimo jiné i díky reklamě na Facebooku se přišla podívat více než stovka návštěvníků. Akce to byla náramná. Sál praskal ve švech, takže se promítání muselo opakovat pro ty, kteří se napoprvé dovnitř prostě nevešli...

Z vernisáže výstavy © Michal Hejna

HLEDÁNÍ V KRAJINĚ
ZIMNÍ REFEKTÁŘ STRAHOVSKÉHO KLÁŠTERA V PRAZE
22. 4. AŽ 19. 5. 2015

Aleš Zídek

Po 15 letech fotografování s Černou slunečnicí (resp. po 15 letech pravidelného dělání čehokoli) se věci dostanou do svých pevných kolejí, roční opakující se události se řetězí za sebou a začínají být patrné dlouhodobější změny a trendy. Při pohledu zpět mám radost, když vidím, jak se fotografický výraz jednotlivých členů klubu v dlouhodobém pohledu mění a vyvíjí, jak se mění postupy, zaměření a techniky fotografie.

Já už jsem dlouho hledal výraz, který by překonal to, co mě na všech krajinářských fotografiích vždycky trochu vadilo v porovnání s malbou – jakkoli perfektně provedená fotografie krajiny pro mě byla vždycky jaksi konečná a definitivní, svazující představivost pevně ve svém rámci. Ano, byly a jsou zde různé kreativní postupy: dlouhá expozice, využití pohybu objektů (ve větru například), využití různých filtrů, noční fotografie, hvězdné dráhy apod. To všechno jsme s fotoklubem vyzkoušeli a všechno nás někam posunulo. Pořád jsem ale hledal dál.

Na podzim 2014 jsem náhodou na internetu narazil na pár snímků, které využívaly záměrný pohyb fotoaparátu při dlouhé expozici. Nasadil jsem na objektiv šedý filtr a začal fotit. To, co jsem viděl na displeji, mě uchvátilo. Začal jsem dávat dohromady cyklus fotografií, po Silvestru 2014 jsem cyklus ukázal Jiřímu Jaskmanickému z Českého centra fotografie a dohodli jsme se na uspořádání výstavy.

Pak začal koloběh organizování, který 22. dubna vyústil ve vernisáž v komorní galerii zimního refektáře Strahovského kláštera. Představil jsem zde 20 obrazů, v průvodní publikaci bylo 33 fotografií. Vernisáže samotné se podle mých odhadů zúčastnilo asi 180 lidí, výstava byla prodloužena do června a viděli ji četní návštěvníci kláštera. V návštěvní knize jsou vzkazy v češtině, angličtině, francouzštině, korejštině, španělštině a zřejmě i dalších jazycích, které nepoznávám.

K samotným obrazům a výstavě přebírám externí komentář Ivana Černého z internetového magazínu:

Hra barev a stínů

Komorní galerie zimního refektáře je důstojným prostředím pro třiatřicet Zídkových fotoobrazů. Jak říká kurátor výstavy, dr. Jiří Jaskmanický, ředitel pořádajícího Českého centra fotografie, téma krajiny je námět, se kterým Zídek umí velmi dobře pracovat. I proto vystavený soubor autor nazval Hledání v krajině. Hledání jako proces, jehož cílem by mělo být především nacházení. A to se autorovi zjevně povedlo… Barevné velkoformátové fotografie překračují rámec běžného kopírování reality. Aleš Zídek nezobrazuje krajinu věrně a dvojrozměrně. Ve výsledném stadiu k ní přistupuje díky hře s technikou až s impresionistickým viděním reality. Zídek zcela záměrně zachycuje při fotografování především náladu krajiny. Do výsledného snímku promítá i své vnitřní vidění, pocity a nálady. Jeho snímky jsou tvůrčím dílem, kdy se Zídkovy fotografie stávají samostatným, spíše abstraktním kumštem, který vynikne především při náležitém odstupu od zavěšeného fotoobrazu, kdy se při jeho adjustaci musí myslet na to, že je pro něj třeba většího prostoru – pracoven, hal či společenských místností.

Vymyká se stereotypu

Tento název jednoho ze snímků vypovídá o postavení Aleše Zídka ve vlně současných tvůrců české fotografie. Vystavený soubor vznikl výběrem z posledního období autorovy tvorby z let 2014–15. Fotografie byly pořízeny technikou záměrného pohybu fotoaparátu při dlouhé expozici. Jejich zhlédnutí nás nejenom potěší, ale návštěvu této zajímavé výstavy můžeme brát i jako malou školu fotografování.

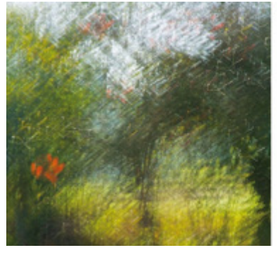

Křest Alešova výstavního katalogu © Michal Hejna

© Aleš Zídek

Uhrančivost jeho hlasu © Aleš Zídek

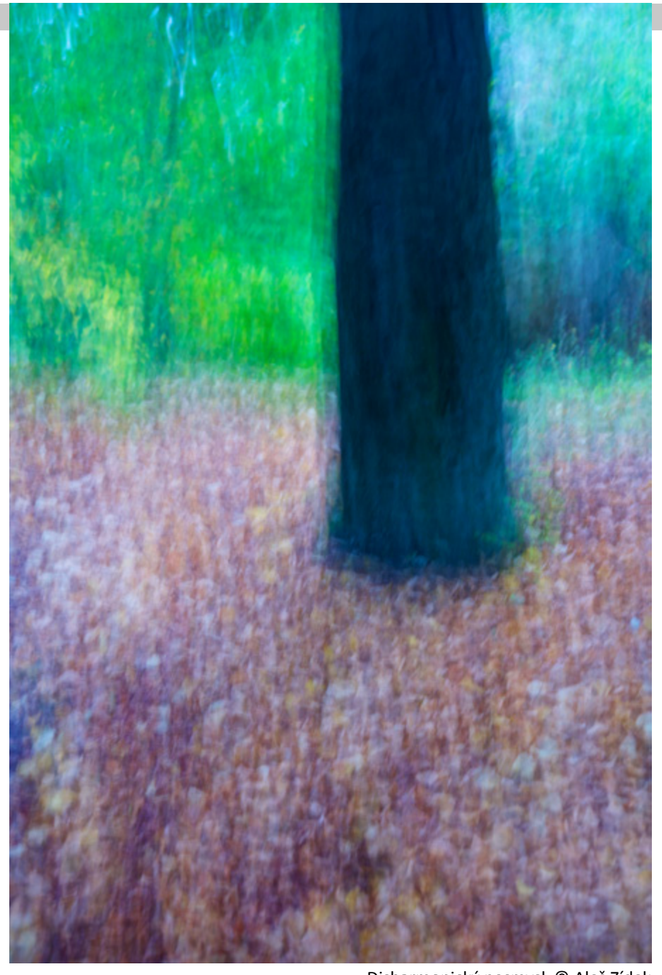

Disharmonický nesmysl © Aleš Zídek

Vymyká se stereotypu II © Aleš Zídek

© Aleš Zídek

Hrdý autor a náš kamarád © Michal Hejna

© Aleš Zídek

VÝSTAVA IVANKY A JAROMÍRA ČIŠTÍNOVÝCH, DOMOV SV. KARLA BOROMEJSKÉHO V PRAZE-ŘEPÍCH
3. 11. AŽ 12. 12. 2015

Ivanka Čištínová

V roce 2014 jsme s fotoklubem vystavovali v InGarden krajinářské fotografie z Českého středohoří. Jednu z pozvánek odeslaných z InGarden tehdy dostala i sestra Konsoláta z Domova sv. Karla Boromejského v Praze-Řepích. Podívala se na stránky fotoklubu, následně na moje stránky, a protože chtěla jednu z mých fotografií použít na svoji pozvánku, požádala mě o souhlas. Souhlas jsem udělila a vzápětí mi přišlo pozvání na návštěvu Domova. Když jsem se podívala na jeho stránky, užasla jsem. Dívala jsem se totiž na své dávné pracoviště – Výzkumný ústav zemědělské techniky –, kde jsem strávila téměř 20 let života; ovšem místo bylo změněné k nepoznání.

Jde o klášter s bohatou historií. Vybudován byl po první polovině 19. století na základech starého statku. Sídlil v něm sirotčinec, později ženská věznice a v té době tu sloužil jako zahradník Václav Babinský, ze kterého se po odpykání trestu na brněnském Špilberku stal zbožný muž. Po 85 letech byla věznice zrušena, sestry boromejky vyhnány do pohraničí (některé pozavírány) a klášter se přeměnil ve výcvikové středisko vězeňských dozorců. Ti se postarali o definitivní devastaci kostela, který se v objektu nacházel.

Od roku 1958 zhruba do roku 1992 (přesné datum neznám, odešla jsem o něco dřív) zde sídlil Výzkumný ústav zemědělské techniky, do kterého jsem nastoupila v roce 1972. Zdevastované místo, kterému jsme říkali „kaple“, sloužilo jako skladiště, dílna a garáž. Na zdi si pamatuji sotva znatelný otisk obrazu z někdejší výzdoby.

Na vernisáži I © Alice Šilerová

Na vernisáži II © Alice Šilerová

A teď rok 2014! Byla jsem u vytržení, jak sestry boromejky dokázaly bývalý výzkumák zvelebit. Poničený kostel obnovily, nemohla jsem to tam vůbec poznat. V mé bývalé kanceláři je dnes ordinace lékaře. Klášter se teď stará o staré a nemocné lidi, péče o ně je tu vzorná.

Jako bonus mi sestra Konsoláta nabídla uspořádání fotografické výstavy. Domluvily jsme se, že ji uděláme s Jaromírem. Dosud jsme výstavy pořádali vždy po třech letech a vždy krajinářské. Tentokrát od naší minulé výstavy uplynuly pouze dva roky, a protože jsme měli pocit, že těch krajinářských fotek, které chceme ukázat, nemáme dost, rozhodli jsme se zařadit i jiná témata: městská zákoutí, detaily, vedle barevných fotografií i černobílé. Naše rozhodnutí zřejmě bylo ku prospěchu věci, protože ne každý návštěvník je „krajinář“, a takto si všichni mohli vybrat podle svého gusta. A návštěvníci byli velice spokojeni. Účast na vernisáži byla hojná. Opět nám zazpívala Jitka Vrbová, sestra Konsoláta pronesla úvodní slovo a nakonec všechny pozvala na prohlídku obnoveného kostela. Podle nadšených ohlasů usuzujeme, že vernisáž (i výstava) se opravdu vydařily.

Na železničním mostě © Ivanka Čištínová

Posaďte se © Ivanka Čištínová

Lodička © Jaromír Čištín

Ve větru © Jaromír Čištín

Když slunce vstává © Ivanka Čištínová

Vyhlídka Máj © Jaromír Čištín

PF 2016 ANEB ROZLOUČENÍ S ROKEM 2015

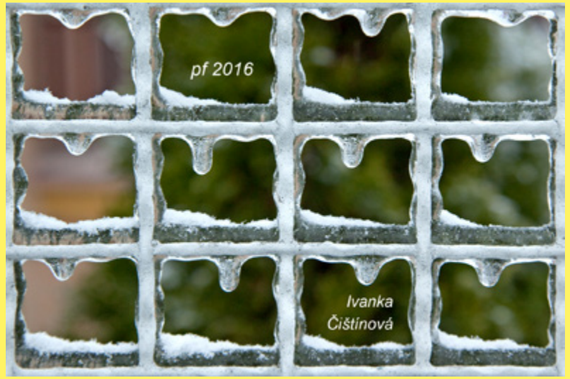

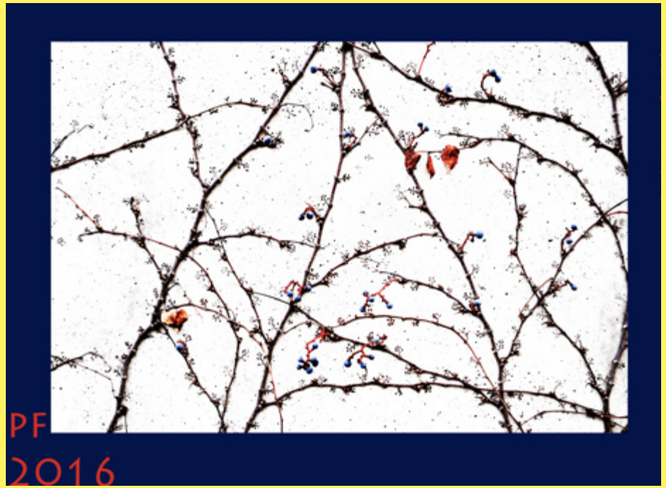

PF 2016
© Milan Manda

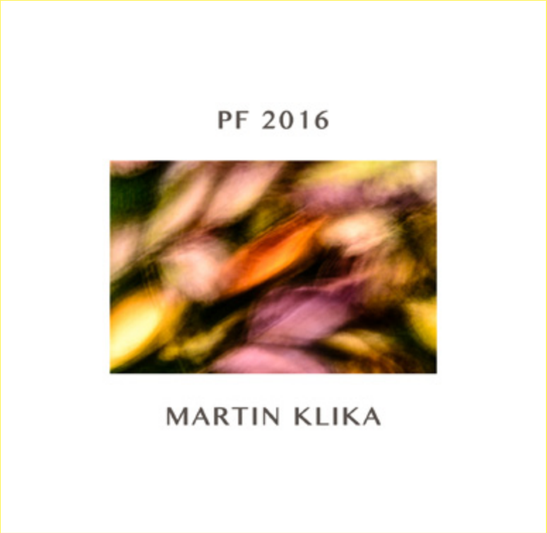
PF 2016
MARTIN KLIKA

Šťastnou plavbu
PF 2016
Michal

L 5
PF 2016
Miloslav Kokeš

Po noci den,
hvězdy se přišly
vykoupat

PF 2016
Pavlína

SEZNAM AKTIVNÍCH ČLENŮ FOTOKLUBU ČERNÁ SLUNEČNICE

Ivanka Čištínová
ivacistin@seznam.cz
www.fotografie-foto-fotky.cz

Ilona Goby
ilona_c@seznam.cz
www.ilonacichova.estranky.cz

Pavlína Klazarová
p7k@seznam.cz

Alice Šilerová
k.alice@volny.cz

Spící členové:

Petra Lončáková
petra.kam@atlas.cz
www.atelier-petra.cz

Josef Lončák
loncak@seznam.cz

Ivan Bumba
ivan.bumba@gmail.com
www.ivanbumba.cz

Jaromír Čištín
jcis@seznam.cz
www.jaromir.fotografie-foto-fotky.cz

Michal Hejna
hejna.michal@gmail.com
www.michalhejna.cz

Martin Klika
martin.klika@gmail.com
www.martinklika.com

Miloslav Kokeš
milos@miloslavkokes.cz
www.miloslavkokes.cz

Milan Manda
milanmanda748@gmail.com

Petr Pazour
petr.pazour@gmail.com
www.petrpazour.cz

Michal Pekárek
peckycup@gmail.com

Aleš Zídek
aleszidek@seznam.cz

Děkujeme rodinám a přátelům za tolerantní přístup k našemu počínání.

Navštivte nás na adrese: **www.cernaslunecnice.cz**

ČLENOVÉ FOTOKLUBU REPREZENTUJÍ

Výstavy:

Zimní refektář Strahovského kláštera v Praze	–	Hledání v krajině, Aleš Zídek, 22. 4. až 19. 5. 2015
Domov Sv. Karla Boromejského v Praze-Řepích	–	Fotografie Ivanky a Jaromíra Čištínových, 3. 11. až 12. 12. 2015
Česká zemědělská univerzita v Praze 6-Suchdole	–	ZOO v Praze, Alice Šilerová, říjen 2015 až srpen 2016

www.cernaslunecnice.cz

Copyright **© Černá slunečnice 2015**
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uchovávána ve vyhledávacím systému nebo šířena v jakékoliv formě a úmyslu elektronicky, mechanicky, kopírováním nebo jinak bez souhlasu majitele práv.
Fotografie, u kterých není uvedeno jméno autora, jsou majetkem fotoklubu Černá slunečnice.
U ostatních fotografií patří veškerá práva jednotlivým autorům.
Logo Černé slunečnice **© Ilona Goby**
Redakční úpravy **Pavlína Klazarová**
Grafická úprava **© Michal Hejna & Miloslav Kokeš (8 ©)**